

BOZKURT

Eylül 2004
9.Sayı

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
Eylül 2004

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet HACOĞLU
Atilla İDİL
MURAT TÜRKMENATA

Mali İşler Sorumlusu

H. Ağahan AKIN

Tanıtım Sorumlusu

Atilla İDİL

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Türk Askeri

3 NURCULUK DENEN
SAYIKLAMA
H.Nihal ATSIZ

8 KUTUP SIKINTISI
İsa Akif YÜMNÜ

10 KİM DUR DİYECEK ?
Ozan RUHSATİOĞLU

12 ÜÇ TARZ-I SİYASET'İ
YENİDEN YAZMAK
Oğuz KARAHAN

14 YENİ BİR BÜYÜ SKANDALI
DAHA
ATILLA İDİL

16 ZIRVA TEVİL
GÖTÜRMÜYOR
Hüseyin MÜMTAZ

19 KİM REAGAN, KİM
GORBAÇOV ?
ATILLA İDİL

20 BAKAN ÇELİK, ÇELİK
ÖFKEMİZİ KABARTMA !
Önder TURANCIOL

21 TÜRKÇÜLÜK
DÜŞMANLARI YİNE SAHNEDE
Nejdet SANÇAR

25 ELÇİBEY'İN RUHUNU
YALNIZ BUTOV
AZERBAYCAN SEVİNDİRER
Sevinç MAMMADOVA

26 TÜRK GENÇLİĞİNE
ÇAĞRI
Gökbike MİRZA

27 KİTAP TANITIMI

29 TÜRK YİĞİTLERİ
www.turkyigitleri.com

NURCULUK DENEN SAYIKLAMA

■ H.NİHAL ATSIZ

Dinin bir ruh ihtiyacı olduğunu bilim kabul etmiştir. Daha zekasının pek iptidaî olduğu zamanlardan beri, insanların din sahibi oldukları da bilinen gerçeklerdendir. Zekanın ve bilimin yükselmesiyle dinler de yükselmiş, tek Tanrılı dinlerle dinler çağı kapanmış, din uğruna yapılan korkunç savaşlar ve kırgınlıklardan sonra medeni dünyada din, fertlerin vicdanına sığınmış, bir kanaat olarak saygıdeğer bir yer kazanmıştır. Artık medeni insanlar arasında din tartışması yapılmıyor. Dinler hakkında avamî yazılar değil, ancak bilginlerin etüdleri yayınlanıyor. Medenî insan, başkalarının dini inancına saygı gösteriyor. Kimseyi propaganda ile kendi dinine çağırıyor.

Türkiye'de bir zamandır dine karşı takınılan yanlış tutum, yemişlerini vermeye başlamıştır. Mabedsiz şehir kurmakla övünen budalalar, çirkin harabelerin mabed haline getirileceğini düşünememiştir. Cumhuriyetin başlarında, artık görevi ve faydası kalmamış Arapçı ve Arapçacı softa takımı tasviye olunurken, milletin manevî ihtiyacı düşünülerek asrî din adamları yetiştirecek özlü bir din okulu açılsaydı, bugün il ve ilçe merkezleri, doktor payesine erişmiş din adamları ile dolar, bunlar köyleri de kontrol ederek yobazlığa engel olur ve İstanbul gibi şehirde çatalı ve radyoyu haram eden beyinsizler halka vaaz edemezdi.

Mabedsiz şehrin ilk yemişi Ticanîlik, onun olup kurtlanmış da Nurculuk oldu. Nurculuk nedir? Gazetelerde ikide bir görülen Nurcular, Nur risalesi talebeleri kimdir? Aralarında avamdan aydına kadar, mühendis, avukat ve doktora kadar her türlü adamın bulunduğu Nurculuk, "Saîd-i Nursî" adında cahil bir Kürdün peşine takılmış cahil bir sürü, Nur risalesi talebeleri de Saîd-i Nursî'nin o çetrefil ve cahil Kürt Türkçesiyle yazdığı risaleleri atom fiziği ve Einstein nazariyesi okur gibi toplanıp okuyan bir yığın zavallıdır.

Saîd-i Nursî denilen adam, eskiden Saîd-i Kürd-i diye bir takım risaleler yayınlayan, Türkçe bilmez, daha nokta ile virgülün nerede kullanılacağını bilmekten âciz, Şafî mezhebinden bir Kürttür. Mütareke yıllarında İstanbul sokaklarında millî Kürt kılığı ile dolaşarak caka yapmıştır

Bu cakacı Kürt kendisine "Bedüzzaman" demekte, müridleri de bu adı bir övünmüş gibi kullanarak şeyhlerini bu adla ululamaktadır. Bedüzzaman, "zamanın harikası" demektir. Kürt Said cidden zamanın harikasıdır. Yirminci yüzyıl gibi bir zamanda bu bilgisizliği ve iptidaîlığı ile ortaya atılmakta gösterdiği pişkinlikle zamanın harikası, bundan daha fazla olarak da onbinlerce, belki yüzbinlerce Türk'ü ardına takmakta gösterdiği başarıyla gerçekten zamanın bir harikasıdır.

Zamanın bu harikası, bu Kürt Said, aslında bir Kürt milliyetçisidir. Nasıl Moskoçular Türk milletini yıkmak için ortaya sosyal adalet ilkesiyle atılıyor, yoksulların davasını benimsemiş görünüyorlarsa, Kürt Said de ortaya Müslümanlık ve kardeşlik çıkırtkanlığı ile çıkıyor. Kürtçülük davasını açıkça güdemiyeceği için, Türkçülüğü yıkacak ağırları Müslümanlık ve Nurculuk diye ileri sürüyor. Müritlerine veya kendi tabiriyle Risâle-i Nur şakirtlerine evlenmeyi yasak ediyor. Çünkü evlenip çocuk sahibi olurlarsa, o çocukların kötü ve dinsiz olma ihtimali varmış. Tabîî, dağdaki Kürdün bu büyük ve ilâhî buyruktan haberi olamayacağı için, o evlenecek ve Kürtler çoğalacak. Herkesin sözüne inanan saf Türkler ise, büyük müşşidin buyruğu ile evlenmeyecek, böylelikle Türk soyu azalacak ve Kürt Şeyh Said'in 1924'de yapmadığını, Kürt Molla Said (yani Bedüzzaman) kırk yıl sonra yapmış olacak.

Kadını şeytanın askeri sayarak evlenmeyi yasak eden dinin, Zerdüş dini olduğunu bilmeden koyu Müslümanlık adı altında bir nevi Mazdeizm yaptıklarının farkında olmayan bu beyinsizler sürüsüne ne demeli? Urfa'daki mezarının bir baş belası haline gelmemesi için, söylentilere göre, General Mucip Ataklı tarafından ortadan kaldırılmasından sonra, bu kaldırmaya inanmayarak Kürt Said'in oradan uçtuğuna inanacak kadar şuursuz olanlara ne denebilir? Millî talihsizlik, akıl hastanesi kliniklerinde yatması gerekenlerin halk arasında dolaşmasındadır. Ciddi tedbirler alınmazsa, bu dinî cinayet daha yıllarca sürecektir.

Nur risalesi (kendi tâbirleriyle risale-i nur) denilen sayıklama kitapları pek çoktur. Beyni örümceklenmiş zavallılar bu sayıklamaları elle

yazarak, yahut şapirografi veya taşbasmayla çoğaltarak onbinlerce satarlar. Bunu satmak için kasaba kasaba, köy köy dolaşan Nurcular vardır. Bunları satarak sevaba girerler. Sözde Türkçe olan bu sayıklama kitapları, Kürt hamalların fikir seviyesinde yazıldığı için, kimse birşey anlamaz. Anlamadığı için de, onda gizli hikmetler, yüksek gerçekler olduğu kuruntusuna kapılır.

Bir zamanlar bu sayıklamalardan bana da bir tane yollamışlardı. Kendimi zorlayarak okuyabildiğim bir tanesinde, Kürt Said radyodan bahsediyor, dünyanın bir ucundan söylenen bir sözün kutudan duyulmasını kutudaki meleklerle açıklıyordu.

İşte, aşağı tabaka ile birlikte doktor, mühendis ve avukatın da şeyhi, pirî olan, kendisinden "efendi hazretleri" diye söz ettikleri Kürt Said'in seviyesi budur.

Fizikten, titreşimden haberi olmayan, müsbet bilimin kıyısından dahi geçmeyen bir yobaz, radyo hakkında ancak bu kadar düşünür. Fakat bilgisizliğini de anlamaktan âciz olan o kara cahil, bu katmerli bilgisizliğine bakmadan, Türkler aleyhinde hüküm çıkarmaktan da geri kalmıyor. Nur risalelerinin birinde, Ye'cüc Me'cüc denen ve dünyayı yok edecek olan korkunç yaratıkların Özbek, Tatar ve Kırgız gibi "akvâm-ı vahşiyye" (yani vahşi kavimler) olduğunu yazmıştı. Sevsinler medenî Kürdü!... Özbek, Kırgız ve Tatarlar arasında okuyup yazma nisbeti % 90'dır ve aralarında atom bilginleri de olmak üzere her bilim dalında yüzlerce bilgin ve uzman bulunmaktadır.

Kendisini Nurculuğa kaptırmış olan bir avukatla geçen yıl aramda küçük bir konuşma olmuş, Kürt Said'de ne bulunduğunu kendisinden sormuştum. "Kuran'ın en güzel tefsirini yapmıştır." diye cevap vermişti. Bu genç avukat eski yazıyı bilmiyor, Kuran'ın şimdiye dek en büyük İslâm bilginleri tarafından üç İslâm dilinde yapılan tefsirlerinden habersiz bulunuyordu. Bunu kendisine boşuna anlatmaya çalıştım. Bir kere çileden çıkmış, aklın ve mantığın dışına uğramıştı. Bir safsataya inanla uğraşmak neye yarar? Bugün devlete düşen görev, bunun sebeplerini arayıp bularak tedavisine gitmektir.

Bana göre Ticânîlik, Nurculuk, yobazlık, komünizm ve partizanlık gibi hastalıkların

sebepleri, milli ülküden yoksunluktur. Tıpkı normal yemek bulamayan aç çocuğun duvarı yalaması, yerde bulduğu faydasız ve zararlı şeyleri yemesi gibi, bağlanacak büyük bir ülkü bulamayan insanlar, abur cubur düşüncelere kurtarıcı diye yapışıyorlar. Çünkü insanlar bir fikre bağlanmaya mecburdur. Bu istidat insanlığın mayasında vardır. Bunu hiçbir kuvvet önleyemez.

Türkiye'de gerçek ülkü olan Türkçülük türlü bahanelerle baltalanmasa, gerçek Türkçü olan eski "Milliyetçiler Derneği" 1953'de kapatıl-masaydı, bunlara gelişme imkanı verilseydi, bugün memlekette partiler üstünde, gayet ateşli ve şuurlu bir milliyetçi topluluk bulunacak, hükümetler güç durumlarda bunlardan yardım isteyebileceklerdi.

Türkçülük insanlara hiçbir vaitte bulunmuyor, maddi veya manevi birşey vermiyor. Yalnız istiyor... Fedakarlık ve feragat istiyor. Nurculuk ise cennet va'dinde bulunuyor. Ebedî saadet, cennette köşkler, yemekler, huriler va'dediyor.... Kafası işlemeyen, hatta aslında materyalist olanlar tabîî Nurculuğu seçecektir. Netekim bunu kendileri de söylüyor "Türkçülük mezara kadar... Ondan sonra ne olacak?" diyor... Tabîî ondan sonrasını kendilerine Kürt Said hazırlayacak.

Kürt Said'in 1327 (1909) yılında, İstanbul'da Vezir hanındaki İkbâl-i Millet matbaasında basılmış bir eseri vardır. Adı: "İki Mekteb-i Musîbetin Şahâdetnâmesi Yahut Divan-i Harb-i Örfî ve Saîd-i Kürd-î" dir. Kendisinin Saîd-i Kürd-î Yani Kürt Said) olduğunu tastik ettiği bu eserde, eserin muharriri diye de kendisini "Bedîüzzaman" diye taktim etmektedir. Eserin tâbii, yani editörü de "Kürdîzade Ahmed Ramiz" dir. yani dört başı mâmur bir eser. Bu 48 sayfalık eserin "hâtîme" kısmı (44-48. sayfalar) Kürt Said'in içyüzünü göstermesi bakımından çok ilgi çekicidir. Bunun aynen alıyor ve ağdalı bir dille yazıldığı için açık Türkçeye çeviriyorum: Ebnâ-i cinsime burada birkaç söz söylemezsem, bence bahs nâtamam kalır. (Soydaşlarıma burada birkaç söz söylemezsem, bence bahis eksik kalır.) Ey Asurîler ve Keyânîlerin cihangirlik zamanından pişdar, kahraman askerleri olan arslan Kürtler!... Beşyüz sene yattınız. Yeter artık. Uyanınız. Sabahtır. Yoksa sahrâ-i vahşette vahşet ve gaflet sizi vahşet sahrasında yağma edecektir.

Hikmet-i ilâhî denilen makine-î alemin nizamı ve telgraf hattı gibi umum âleme mümted ve müteşâ'ib kanun-i nûrân-î ilâhînin müessisi olan hikmet-i ilâhî ufk-i ezelden engüşt-i kaderi kaldırmış, size emrediyor ki, tefrika ile katre katre müteferrik su gibi zayi olan hamiyet ve kuvvetinizi fikr-i milliyetle tevhit ve mezcederek zerrâtın câzibe-i cüz'iyeleri gibi gibi bir câzibe-i umum-î millî teşkili ile Kürt gibi bir kütle-i azîmi küre gibi tedvir ederek şems-i şevket-i islâmiyye Osmâniyyenin mevkibinde bir kevgib-i münevver gibi câzibesini ittiba ile muvazene ve âheng-i umumiyeyi muhafaza ediniz. (= Ey Asurlular ve Ahemenidlerin cihangirlik zamanında, onların öncüleri ve kahraman askerleri olan arslan Kürtler! Beşyüz yıldır yattınız. Yeter artık. Uyanınız. Sabahtır. Yoksa vahşet ve gaflet sizi vâhşet sahrasında yağma edecektir. İlâhî hikmet denilen âlem makinesinin nizamı ve telgraf hattı gibi bütün âleme dalbudak salan Tanrı'nın nurlu kanununun kurucusu olan ilâhî hikmet, ezel ufkundan kader parmağını kaldırmış size emrediyor ki: Ayrılık, gayrılıkla damla damla dağınık sular gibi boşa giden hamiyet ve kuvvetinizi milliyet fikriyle birleştirip kaynaştırarak zerrelere küçük cazibelerden bir umumî ve millî cazibe teşkili ile Kürtler gibi büyük bir kütle-i dünya gibi döndürerek İslâm ve Osmanlı şevket güneşinin mevkibinde parlak bir yıldız gibi cazibesine uymakla muvazeneyi ve umumî ahengi muhafaza ediniz.)

Görülüyor ki Kürt Said, zavallı Kürtlere eski Asur ve İran ordularının hayali öncülüğünü yaptırarak kadar koyu bir Kürt milliyetçisidir ve çapraşık acemî ifadesiyle Kürtleri Kürt milliyetçiliği etrafında birleşmeye çağırılmaktadır. Bunun hiçbir tevili, tesfiri yoktur. Beyninde ve gönlünde kötü düşüncesi olmayanlar, bu açıklıktan sonra onun bir İslâmcı değil, bir Kürtçü olduğunu kabule mecburdur.

Bundan sonrasını, zaten anlaşılmas ve bozuk ifadeli metinden sıyrarak yalnız tercümesini (evet, bu kelime yerindedir) vermek suretiyle okuyucuları boşuna yormaktan alıkoyacağım. Bundan sonra Kürt Said şöyle diyor: Süphan ve Ağrı dağları gibi geleceğin yüksek dağlarının doruğunda ayağa kalkmış, nefse esir olmayı yasak etmiş ve başkasına tecavüzü caiz görmeyerek şeriata dayanmış olan hürriyet sultanı yüksek sesle sizin gibi mâzinin en

derelerinde gafil ve dağınık bir kavme, cehalet ve yoksulluğa hücum için "fen, sanat ve silâh başına, ileri arş" emrini veriyor. Hakikat denilen tabakalar altında örtülü ve mahpus kalmış ve istibdadın yok edilmesiyle omuzu üstünde olan cehalet ve gafletin hafiflemesi sayesinde harekete gelip kalkmaya teşebbüs etmiş bulunan hakikatler habercisi, size her cihetle haber veriyor ki, mahiyetinizde kaderin ektiği istidatları ve mukadderatınızı fiile çıkaran ve kavmi mahiyetinizde saklanmış olan seciyenizi maarifin hayat suyu ile sulamanın vaktidir. Yoksa kuruyup çürüyecektir. İhtiyaç denilen, medeniyetin babası ve ilerlemelerin kurucusu olan üstat, sillesini kaldırmış, size hükmediyor: Ya hayat ve hürriyetinizi bu vahşet sahasında yağma ettireceksiniz, yahut medeniyet alanında fen ve sanat balon ve trenine binerek istikbali karşılayacak ve olgunluğun Kâbe'sine koşacak-sınız.

Milliyet denilen mâzi derelerinde, hâl sahralarında ve istikbâl dağlarında çadır kurmuş olan Rüstem-i Zâl ve Selâhaddin-i Eyyubî gibi, herkesi başkasını haysiyet ve şerefîyle şereflendiren ve yüksek duyguların timsali olan milliyet fikriniz size kesin emirle emrediyor ki, her biriniz umum bir milletin hayatının mâkesi, saadetinin koruyucusu ve bütün milletin müşahhas misali oldunuz. Şimdiki gibi bir şahıs değil, bir millet kadar büyüyeceksiniz. Zira, maksadın büyümesiyle himmet de büyür ve millî hamiyetin galeyânıyla ahlâk da yükselir.

Kavimlerin saadetinin sebebi olan ve millî hakimiyeti temin ile hayat makinesinin buharı olan hürriyetteki cüz'î iradeyi istibdadın söndürmesinden kurtaran ve şer'î meşveretin mayasıyla mayalandıran meşru meşrutiyet, sizi imtihan meclisine davet ediyor. Erginlik çağına vardığınızı ve vâsîye ihtiyacınız olmadığını görmek istiyor. İmtihana hazırlanınız. Varlığınızı birleşerek gösteriniz. Millî hamiyet ve şahsî fikir ve vicdanınızı milletin müşterek kalbi ve akli gibi gösteriniz. Yoksa sıfır alacaksınız ve hürriyet şahadetnamesi elinize verilmeyecektir.

Mâzide dağınıklığınıza sebebiyet veren birinizdeki bencillik fikri şimdi istikbalin medeniyet saadethanesinde icad fikrine, şahsî teşebbüse ve hürriyet fikrine inkılâb edecektir. Hattâ diyebilirim ki, başkalarının sükûtî medreselerine nisbetle sizin gürültülü olan medreseleriniz bir ilmî mebuslar meclisini gösteriyor.

İmam arkasında fatihalar okuduğunuz zamandaki semâvî ve rûhânî vızıltılarınızda, mezhebî ve kavmî mahiyetinizdeki istidat, meşrutiyet sırrına kaderin bir îmâ ve nişanı vardır.

"İnsan için çalışmaktan başka yol yoktur" sözünün öteki ifadesi, şahsî teşebbüstür. Her kemâlin kurucu ve koruyucusu olan cesaret ve millî namus emrediyor ki, şimdiye kadar nasıl maddî şecaatte terakki ettinizse, şimdi de akıl ve medeniyet meydanında millî namusu çiğnetmeyiniz. Millî duyguların mâkesi olan, kıymetinizin ölçüsü olduğu halde ihmalinizle gayet çapraşık bununan diliniz, tûbâ ağacı gibi bir ağacın tecellisine müstatken, böyle kurumuş, perişan ve edebiyatsız kalmış olduğundan, diliniz sizden millî hamiyete şikâyetle bulunuyor. İnsanda kaderin sikkesi sikkesi lisandır. Anadil tabîî olduğundan, kelimeler zihne kendiliğinden gelir. Zihin çatallaşmaz, O zihne giren bilgiler taş üzerinde oyulmuş gibi bâki kalır. Millî dille görünen herşey hoş gelir. Millî hamiyetin bir misalini size takdim ediyorum. O da Mutkili Halil Hayâlî Efendi'dir. Millî hamiyetin her şubesinde olduğu gibi, dil alanında da dilimizin esası olan elifbe, sarf (gramer) ve nahvini (sintaksını) vücuda getirmiştir. Hakikaten Kürdistan madeninde böyle bir hamiyet cevherine rast geldiğinden, istikbalimizi onun gibi birçok cevherler ışıklandıracaktır.

İşte bu zat bir hamiyet örneği göstermiş ve tekemmüle muhtaç dilimize bir temel atmıştır. Onun izinden gitmeyi ve temeli üzerine bina kurmayı hamiyet sahiplerine tavsiye ediyorum.

Bedüzzaman Saîd-i Kürdî

Kürt Said'in tam bir Kürt milliyetçisi olduğunun bu yazıdan daha kesin bir tanığı olamaz. Böyle olmayıp da, yalnız geri kalmış Kürtleri kalkındırmak amacı gütseydi, onlara "Bilgi sahibi olun" demekle yetinir, medeni ve ebedî Türkçe dururken, millî dil diye kaba ve iptidâî Kürtçe'yi tavsiye etmezdi. Meşrutiyetin memlekette yaptığı sarsıntıdan ve otoritenin zaruri gevşemesinden faydalanarak, Türkiye'yi parçalamak ve kendi cemaat gayelerini gerçekleştirmek isteyen Hristiyan tebaalar gibi, bu müslüman kardeş de İmparatorluğun bütün yükünü ve çilesini çekmiş olan Türkleri vurmaya çalışıyor. Kendilerine tarih ve şeref uydurmak ihtiyacında olan bütün iptidâî cemaatler gibi,

roman kahramanı olan Zâloğlu Rüstem'i ve ancak anası Kürt olan Selâhaddin Eyyubî'yi Kürt kahramanı diye ileri sürüyor. Kürtlerin mevhum meziyetlerinden bahsediyor. Kısacası, onlara devlet kurdurmaya çalışıyor. Tabîî devletin buna müsaade etmeyeceğini anladıktan sonra, Saîd-i Kürdî adını Saîd-i Nursî yaparak ve Nur risaleleri diye cehlin ve taassubun örneği olan karalamalar düzerek, bir din mürşidi gibi ortaya çıkmaya başarıyor.

Bizim için şaşılacak nokta, onun şu veya bu davranışı değil, onbinlerce, belki yüzbinlerce gafil Türk'ün, bu cahil Kürd'ün arkasından gitmesi, onun cahilâne ve hâinâne öğütlerine körü-körüne boyun eğmesidir.

Şimdi bu gafil Türklere hitap etmek istiyorum: Siz, Türk ve Müslüman mısınız? Türkseniz, hangi sebeple cahil bir Kürdün ardından gidiyor, onun telkinleriyle kendi ırkınızı, kendi dilinizi hor görüyorsunuz? Aranızda "Türkçe de dil mi?" diyen ahmaklar, resmî dilin Arapça olmasını isteyen hainler var. Siz ne biçim Müslümansınız ki, cahil bir Kürd'ün telkini ile evlenmeyi lanetliyor, dinsiz çocuklar yetişir de günaha gireriz diye bekâr kalmaya azmediyorsunuz? Putperest olduğunuzun farkında değil misiniz? Bir cahil Kürd'ün sakalını, tırnaklarını, abdest aldığı suyu kutsal emanetler gibi saklamak hangi Müslümanlığın, hangi insanlığın, hangi temizlik kaidesinin, hangi şuurun işidir? Uyanın! Radyoyu meleklerle açıklamaya kalkan bir budalanın müridi olarak eşe dosta, dosta düşmana karşı gülünç olmayın. Müslümanlık, temeli atılmış, büyük bilginlerini yetiştirmiş, tedvin olunmuş bir dindir. Onun yeni baştan açıklanması için Kürt Said gibi maskaralara ihtiyaç yoktur.

Bana bu yazıyı yazdıran, Trabzon'dan yollanan acayip bir nesne oldu. Çok küçük boyda, 8 yapraklık bir broşür olan bu nesne, hangi basımevinde basıldığı belli olmayan bir Said-i Kürdî reklamıdır. Gönderen, O. Nuri Kurt adında tanımadığım birisidir. İçinde Kürt Said'in sayıklamalarından parçalar var. İkinci yaprağın ikinci yüzündeki şu hezeyana bakın:

"Aziz, sıddık kardeşlerim:

Siz kat'î biliniz ki, risâle-i nur şakirtlerinin meşgul oldukları vazife rûy-i zemindeki en muazzam mesâiden daha büyüktür."

Evet! Sizin vazifeniz ciddi büyükür. Haçlıların, bozuk iradenin, azınlık ihanetlerinin yıkamadığı Türkiye'yi cehaletiniz, gafletiniz ve hamakatinizle yıkacaksınız.

Türklüğü inkâr ederek, şeriatı Anayasa ve Medenî Kanun durumuna getirerek, evlenmiyerek, yalnız kalan kadınları evlere tıkarak, eski yazıyı getirip Arapça'yı resmi dil yaparak, İslâmiyet'ten önceki tarihimizi küfürdür diye kitaplardan kazıyarak Türklüğü yıkacaksınız. Bunu yaparken, ölü Stalin'le, sağ Makaryos'un müttefiki olduğunuzun asla farkında olmiyacaksınız.

Müslüman geçindiğiniz halde Peygamber'in "Evlenip çoğalınız" anlamındaki hadîsini hiçe sayarak, Kürt Said'in evlenmemek hususundaki hezeyanlarına baş eğmekle kimin ekmeğine yağ sürdüğünüzün farkında olmiyacak kadar acınacak yaratıklarsınız.

Neymiş o sizin meşgul olduğunuz büyük vazife? Bir odaya kapanıp Kürt Said'in hezeyanlarını okuyarak kendinizden geçmek mi? Bu zavallı ve gülünç halinizle siz, aslında ruhî tababetin ve marazî ruhiyatın konusu olabilirsiniz.

Kendisi genç ve güzel bir kadın olduğü halde, ihtiyar, çirkin ve kör bir zenci ile evlenen Amerikalı artist gibi anormal zevk sahipleri dünyada seyrek görülen nesne değildir. Sizinki de kendi içinizde kalsa, Türklüğün aleyhine yönelmese, belki böyle sayılabilir. Fakat Cennet va'di ile gafilleri avlıyor, onların milli duygusunu yıkıyor ve Türklükten ayırıyorsunuz.

Araplarla aramızda bir dâva oldu mu, mutlaka Arapları haklı buluyorsunuz. Türk - Arap savaşı olursa, "Din kardeşime silâh çekmem" diyorsunuz.

İşte, sizin üstadınızın kimliğini kendi yazısıyla gösterdim. Onun bir Kürt milliyetçisi olduğü apaçık ortaya çıktı. Bu açıklamadan sonra, gerçeği kabul edip de Türklüğe dönerseniz, hoş... Yine eski sapıklıkta inat ederseniz, sizin vicdanınızdan şüphe etmeli...

ÖTÜKEN, 7 MART 1964, 109. sayı

Yakarış - I

Anlamayız hayatı felsefeyle, ilimle;
Hayat çelik ellerle atılan zar olmalı.
Rahat yatakta ölmek acep olmaz mı çile?
Kanlı sınır boyları bize mezar olmalı.

Aşık nasıl bulursa iç açan bir serin su
Sevdiđi bir güzelin som yalaz dudađında,
Sönecektir bizim de gönlümüzün tamusu
Tanrıların gezdiği yüce Tanrı Dağında.

Tanrı Dağı! Tanrılar, tanrılaşanlar dağı!
Orda on üç asırdır bizi bir gözleyen var.
Savaş türkûleriyle aylı kızıl bayrağı,
Kefensiz ölülerin ruhunu özleyen var.

Ulu Tanrı! Kür Şad'ın yenilmeyen ruhunu
Yüce Tanrı Dağında biraz daha barındır!
Geleceđiz yakında! Yarın bütün oralar
Demir bileklerdeki çelik kılıçlarındır.

Tasa mıdır yakarsa bir kurşun kalbimizi?
Ne çıkar süngülerle delinirse bağrımız?
Bu kurşunlar, süngüler öldüremezler bizi,
Belki diner onlarla ezeli kalp ağrımız.

Gözümüzde bir hasret parlayarak düşünce,
Toprak ana elbette bize açar kolunu.
Onun kadar düşünmez bizi hiçbir düşünce,
Kendi koynunda saklar can veren her ođlunu.

Yurt ve şeref uğrunda sen seril de toprağa
Varsın hiçbir dudakta anılmasın er adın!
Kan sızarak göğsünden huzuruna varınca
İztırabı dınecek belki o gün Kür Şad'ın.

Gam mı ceylan gözlüler bizlere yar olmasa?
Yeter ki kılıçlarla süngüler yar olmalı,
Rahat yatakta ölmek sanki değil mi tasa?
Savaş ve er meydanı bize mezar olmalı.

İçinde yaşadığımız evren genellikle formüle edilemeyen bir dengeler sistemi üzerine kurulmuştur. Bu dengeler sistemi içerisinde barınan insanlığı varlığını idame ettirmek için çevresi ile sürekli etkileşim halinde sosyal, siyasal ve iktisadi teşkilatlanmalara gitmiş, yeri geldiğinde şartlara uyum sağlayarak, yeri geldiğinde ise şartları bilfiil oluşturarak yaşaya kalmıştır. Şartlara uyum sağlamak eğilimi, özü itibarı ile daha güçlü, daha kararlı ve daha kaçınılmaz var sayıldığı durumlarda ortaya çıkmış, şartları belirleme eğilimi ise daha güçlü, daha kararlı ve daha kaçınılmaz olmak arzusu içerisinde gelişim göstermiştir. Bireysel anlamda lider kişi, siyasal anlamda da lider ülke, bahsedilen kural koyabilme arzusunun getirisiyle olunmaktadır. Bu kuralları koyabildikten sonra diğerleri, her durumda tutumlarını gücün tutumuna göre belirleyerek şüphesiz bir şeylerden feragat etmek durumunda kalacaklardır.

Uluslar arası siyasette de güçlerin bir şekilde birbirini dengelemesi şarttır. Şehvetin, hırsın ve şiddetin dünya üzerinde hakim olmaması için gücün yalnız bırakılmaması gerekmektedir. Aksi takdirde ne kan durur ne de kaosun önü alınabilir. Tıpkı günümüz dünyasında olduğu gibi.

Helsinki Nihai Senedi'nin imza edilmesi ve Varşova Paketi'nin tarihe gömülmesi, öncesinde Berlin Duvarı'nın yıkılması Türk dünyası açısından sevindirici, umut vaat edici fakat özellikle Ortadoğu açısından oldukça düşündürücü idi. Ortadoğu'nun eli keleş tutan ordularının kumandanları SSCB'nin ortadan kalkmasının yaratacağı dengesizliğin başlarına bu kadar büyük belalar açabileceğini belki de düşünemediklerinden eşgüdümlü hareket etmeyi akıllarından geçirmediler. Bu coğrafyada batı medeniyetinin iki arada bir derede temsilcisi olan Türkiye de zaten Amerika'dan ithal edilen 12 Eylül'ün sonrasında gelişen süreçte, Amerika ile, köpekbalığı-kılavuz balığı simbiyoz yaşamına, kılavuz balığı tarafını andıran bir örnek oluşturduğu için, Orta Asya'daki kan kardeşleri ile güç birliği yapmayı aklından geçirmemişti.

Stratejik ortak tanımlaması esasında, strateji üretenin stratejisine ortak olmak, biat etmek, kayıtsız şartsız uymak, yani ilk paragrafta atfen, her durumda tutumunu gücün tutumuna göre belirleyerek bir şeylerden feragat etmek, anlamında düşünülmelidir. Kısa süreli kestirim gücünüz, ve uzun süreli bir ufkunuz bulunmuyorsa stratejiniz yok demektir.

Tek kutuplu kalan dünyanın baskını olan Amerika, artık eskisinden çok daha geniş ve çok daha net bir nüfuz alanına sahip. Kritik noktalara yerleştirilen ve önceden şahları devirebilmiş piyonların öne sürülerek birbirine kırdırılmasının ardından sıra kalan piyonlara verilen sözlere geldi. Tutarlar mı tutmazlar mı bilinmez ama, kesin olan bir nokta hem sınırlarımız dahilinde hem de haricinde Atlantik ötesinden el almış bu kadar piyonun var olmasının bizi devamlılık gösteren bir baskıyla sürekli yüzleşmek zorunda bırakacağıdır. Bu durumda aklın yolu, aklını milli hassasiyetlere çalıştırabilen her kişiyi sınırları zorlamaya davet etmektedir. Kutup olmak için, denge unsuru olmak için, gücün hoyratlığını ve kural tanımazlığını diplomatik, iktisadi, ilmi ve gerekirse askeri alanlarda dizginleyebilmek için çok çalışmanın gerekliliğine yapılan bir davettir bu... Çağımız dünyasında bir devletin gösterebileceği en somut ve faydalı milli hassasiyet, tarımdan, ihracattan, tekstilden ziyade bilimi teşvik edebilmektir. Bilimi üretebildiğiniz noktada bu ideal gayelerin her birine orta vadede ulaşmak hayal değil yüksek olasılık halini alacaktır. Ne hazindir ki ülkemiz, İtalyan uydu ve askeri uçak üreticisi bir firmanın rahat çalışması için laboratuvar açtığı üst düzey bilgi ve donanımına sahip bir bilim adamını küstürebilmektedir. Gazetelerin sür manşetlerinde sıklıkla gördüğümüz Türk doktorun, Türk mühendisin büyük başarıları haberlerine konu olan başarıların genellikle yurt dışında gerçekleşmesi kaliteli beyinlere sahip ülkemiz bilimcilerinin, çalışma şartlarının iyileştirmesi gerektiğine açık bir delil teşkil ederken, ülkemiz hala kaynaklarını çok alanda, teknolojik bilgi ve teçhizat ithalatına sarf etmektedir. Gerekli diplomatik adımları zamanında atamamak, çağın şartlarını görmezden gelerek sadece oy avcılığı için kaynakları yanlış alanlara yönlendirmek, etrafımızı dolduran piyonlara karşı gerçek bir savunma kalkanı kurmamıza engel olmuştur.

Kendi coğrafyamızda esas çocuk değil figüran konumuna düşmemiz yıllardır süregelen kişiliksiz politikaların doğal bir sonucudur. Denge unsuru olabilecekken neredeyse savunmasız kalmak kabul edilebilir, yenilir yutulur şey değildir. Sürekli kafa sallayan, ve çevresine gülücükler, iyi niyet dilekleri gönderen, birilerinin istediği kalıba girmek için şekilden şekle girerek eciş bücüş bir hâl alan bu ufuksuz yönetimleri tasvip etmek Türk kişinin yapacağı iş değildir.

Dünyada ortaçağ engizisyon devrinin teknolojik versiyonun yaşandığı bu çağda, kutup olma iç gücünü barındırmasına rağmen, bu olasılığı uygulamaya koyma yöntemlerini bir türlü keşfedemeyen idarelerin temel sıkıntısı da, kendi içlerinde kutupsuz olmalarıdır. Tek adam mantığı kuruluş aşamasında kabul edilebilir ve hatta gerekli iken, günümüz Türkiye'sinin siyasi sisteminin ihtiyaç duyduğu en son şey, fikri gelişimin önünü kapayan kayıtsız şartsız bir lidere bağımlı kısır anlayıştır. İlkelerin terk edildiği, sözlerin tutulmadığı, temel alınan ideoloji ile zıt yönelimlerde bulunduğu ülkemizin çok partili hayatında, vara yoğa konuşan, ya da anlaşılmasız biçimde susan liderlere değil, töre konuşunca konuşmaktan yüzü kızarmak liderlere ihtiyaç vardır.

Kişilerin içerisinde bir ruhları yaşar bir de egoları... Ego aldırılabilir, ya da yok edilebilecek bir şey değildir. Platon'a göre, demokrasilerin en büyük eksikliği, büyük çoğunluk desteğinin alındığı durumlarda, idarenin bürünebileceği sınırsız özgür halin tehlikeli bir yüzü olabileceğidir. Bu yüzden lider seçerken, lideri dengeleyebilecek, eleştirebilecek bir kutup oluşturmak yapılanmaların, amaca yönelik olması yolunda menfaatleri icabıdır. Türk töresinin hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmayan muazzamlığından günümüze kalan, en küçük mahalli amir sıfatını taşıyan muhtarlıkların bir ihtiyar heyeti ile seçilmeleridir. Buna benzer yapılanmaların siyasi partilerde kurulması, dengelerin var edildiği zeminlerde alınan kararların ne kadar sağlam olabileceğini, bu kararların ve uygulamaların iktidara geldiği takdirde, kaynakları israf etmek yerine, doğru noktalara yönelteceğini ve sonuç itibarı ile başlı başına bir denge unsuru olabileceğini gözle önüne serecektir.

İnanıyorum ki dünyanın ihtiyacı olan şey dengedir. Fırsatları çözümleyebilmek, at gözlüğü kullanmayan kişiler ya da teşkilatlar açısından zor bir şey değil. İhtiyacımız olanlar; inanç, sabır ve kararlılıktır. Özümüze değer vermeyi öğrendiğimiz gün, neyi hak edip neyi hak etmediğimizin hakkını tam olarak verebildiğimiz gün, kelamı kadim yerine konulan güncelliğini yitirmiş doktrinleri, doğru da yapsa yanlış da yapsa sıfatından dolayı illâ ki saygı duyulan kişileri, milli kaynaklardan ikâme edebilmeyi öğrendiğimiz gün, Türklüğümüze, boz kurtluğumuza ayıktığımız gündür.

Ey Tanrı'nın Türkleri....

Türklerin Türküsü

Dilek yolunda ölmek Türklere olmaz tasa,

Türk'e boyun eğdirir yalnız türeyle yasa;

Yedi ordu birleşip karşımızda parlarsa

Onu kanla söndürüp parçalarız , yeneriz.

Biz Turfan'ı yarattık uyku uyurken batı,

Nuh doğmadan kişnedi ordularımızın atı.

Sorsan şöyle diyecek gök denilen şu çatı:

Türk gücü bir yıldırım, Türk bilgisi bir deniz.

Delinse yer, çökse gök yansa kül olsa dört yan,

Yüce dileğe doğru yine yürürüz yayan.

Yıldırımdan tipiden kasırgadan yılmayan,

Ölümlerle eğlenen tunç yürekli Türkleriz....

Bu yazı gerektiğinde vatani için canını verecek **gönüllüler** için değil vatanın bölünmez bütünlüğünü korumak sorumluluğunu öncelikli olarak omuzlarında taşıyan görevlilere hitaben yazılmıştır.

KİM DÜR DİYECEK?

Bozkurt dergisinin okuyucu kitlesinin büyük bir kısmını oluşturan gönüllüler zaten hemen her şeyin farkındadır.

ozan@tufan.tc

Kuruluşundan günümüze kadar Türk devletinin hassasiyetini sürekli dile getirdiği iki başlıca konu vardı ; Bölücüler ve mürteciler.

Daha önceki dönemlerde ne zaman bu yıkıcı iki unsurdan biri ciddi tehdit haline gelse devletin yetkili organları (görevliler) gerekli refleksi göstererek hainlerin cezasını verirdi.

Şu an devletimiz hem bölücülük hem irtica ile ciddi şekilde tehdit edilmektedir.

Türkiye'nin sınırlarını yüzlerce kilometre öteden koruyabileceğimiz gerçeği bir kenara bırakılarak çevremizde meydana gelen olaylarda pasif davranılmış, **Kıbrıs, Musul Kerkük gibi milli davalarımız satılmıştır.**

Bu yıkıcı çalışmalar yürütülürken doğacak refleksin en az düzeyde olması için milletimiz özellikle gençlerimiz üzerinde uzun süredir **yabancı vakıflar ve günümüzün Galata bankerleri tarafından finanse edilen yerli işbirlikçiler ve misyonerler tarafından yürütülen mankurtlaştırma çalışmaları ayyuka çıkmıştır.**

Görevliler gereğini yapmak için yağının surlara bayrağını dikmesini mi bekliyorlar ?

Son döneme şöyle bir bakalım isterseniz...

Bölücülük:

Son dönemde “**azınlık hakları ve kültürel otonomi**” gibi kavramlarla Türkiye'nin çivisi oynatılarak atalarımızın kurtuluş savaşını vererek hükümlerini ortadan kaldırdığı Sevr tekrar hortlatılmaktadır.

Sevr'in hortlatılmasında paravan olarak kullanılan başlıca malzeme temeli her ikisi de Hristiyan Demokrat olan Fransız Başbakanı Konrad Adenauer ve Alman Başbakanı Robert Schuman tarafından atılan AB ve onun dayattığı bir takım kriterlerdir.

Hükümetin ve batının manevi ajanlarının (sözde aydınların) içine girmek için yapmadıkları rezillik kalmayan **AB'nin genel sekreteri 24 Ocak 1995 günü Türkiye'nin üniter devlet yapısının terörün kaynağı olabileceğini**, sorunun tamamen çözümü için askeri yöntemleri yeterli görmediğini, Kürtlere Avrupa Konseyi'nin geliştirdiği azınlık haklarının tanınmasının bu huzursuzluğu ortadan kaldıracabileceğini söylüyor .

Yani hükümetin kuyruğundan ayrılmadığı ve tek hedef olarak gösterdiği AB 'nin niyeti pek gizli kapaklı değil . **AB Dürüstçe Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünden rahatsız olduğunu belirtiyor.**

İşte bu AB'nin emri ile ikiz yasalar çıkarılıyor ve “**Bütün halklar, kendi kaderlerini tayin hakkına sahiptirler. Bu hak vasıtasıyla halklar, kendi siyasi statülerini serbestçe tayin edebilir ve kendi ekonomik sosyal ve siyasal gelişmelerini serbestçe sürdürebilirler.. Sözleşmeye taraf bütün devletler kendi kaderini tayin hakkının gerçekleştirilmesi için çaba gösterir!**” diyen yasa 57. hükümet tarafından kabul ediliyor ve bir sonraki hükümet tarafından kanunlaş-tırılıyor.

Gene aynı şekilde AB'nin emri ile Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmıştır.

9 Haziran 2004 tarihi itibari ile Kürtçe ve diğer bilumum dilde yayına başlamış AB'nin tahliye edin dediği Leyla Zana ve arkadaşları aynı gün serbest bırakılmıştır.

Bundan tam bir gün sonra 10 Haziran 2004 sonra resmen camilerde Kürtçe vaaz hutbe isteği dile getirilmiştir.

Bundan tam iki gün sonra 11 Haziran 2004'te **dışişleri bakanı** Abdullah Gül henüz beraat etmeyen kesinleşmiş **vatana ihanet ve devletin bölünmez bütünlüğünü bozmak fiilinden** kesinleşmiş 10 senelik cezalarını yattıktan sonra uyum yasaları çerçevesinde yargılanmanın iadesi yolu ile yeniden tutuksuz yargılanmasına karar verilen Leyla Zana ve arkadaşlarını dışişleri bakanlığı konutunda ağırlamıştır. **Leyla Zana ve arkadaşları hangi devleti temsil etmektedirler ki dışişleri bakanlığında ağırlanmışlardır ?**

Leyla Zana, Hatip Dicle, Orham Doğan ve Selim Sadak kimdi ? PKK / KONGRAGEL 'in şimdiki başkanı **Zübeyir Aydar**'ın TBMM'den yakın arkadaşları. Hatırlarsanız Zübeyir Aydar da Zana gibi bir dönem millet vekili idi.

Lafı uzun edip tereciye (**görevliye**) tere satmanın manası yok. Dışişleri Bakanlığında ağırlanan Leyla Zana ve arkadaşları 15 Aralık 1991 Pazar günü HEP'in 1. Kongresi'nde Abdullah Öcalan orada olamadığı için annesi Esma Öveş Öcalan'ın elini öperek sadakatını gösteren köpeklerdir.

Adalet bakanı Şevket Kazan'ın Kudüs gecesi düzenleyen ve laik rejime açıkça başkaldıran adını şu an hatırlayamadığım Sincan belediye başkanını cezaevinde ziyaret etmesi 28 Şubat'ın gerekçeleri arasında gösteriliyordu. **Peki 28 Şubat'ı yapan ve 28 Şubat'a sahip çıkan görevliler dışişleri bakanlığı ziyareti için ne düşünüyorlar ?**

Gören gözler için Sovyetler Birliği, Yugoslavya ve Irak'tan sonra sıranın Türkiye'ye geleceği aşikardır.

İRTİCA:

Hapse girmeden önce **“Ben şariat davasına hizmet için gerekirse Papaz elbisesi giyerim” anlamına gelen sözler sarf eden ve bizce sözünün gerçekten eri olan bir başbakana sahibiz.**

Yurdumuzun dört köşesinde ruhani lideri, Kürt Teali cemiyetinin 3 numaralı kurucusu, Atatürk'e “küçük deccal” deme haysiyetsizliğini gösteren, kendine asrın harikası unvanını takan, Nur suresinin kendisi için indiğini iddia eden nitekim Abdülhamit Han tarafından tımarhaneye tıklan Said-i Nursi adlı bölücü ve gericiliği bir arada taşımayı gayet iyi başarmış bir akıl hastasının ve onun izinden gittiğini söyleyen FBI ve CIA korumasında Amerika'da senelerdir tedavi gören seyyar vaizin, nursuzların evleri ile dolmuş durumdadır.

Diğer irticai oluşumlardan farklı olarak bu cemaat devletin hemen bütün birimlerinde sistematik bir kadrolaşma gerçekleştirmiştir.

Hıristiyan Yobazlar da artık hükümetin her binada ibadethane açılmasını yasallaştırmaları sonucu ev Kilislerinde diledikleri faaliyetleri açıkça gerçekleştirmekte, Türk gençliği üzerinde oyunlarını daha rahat oynamaktadırlar.

Tarihten ders alınması konusunda hem fikirsek **görevlilere Avrupalıların fethede-cekleri memleketlere önce misyonerlerini daha sonra donanmalarını gönderdiğini hatırlatırız.**

Sayın görevliler “ahval ve şerait” budur.

Bu durum ve şartlar altında haddimiz olmayarak Başbuğ Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözünü hatırlatarak yazımızı sonlandırıyor ve sayın Hulki Cevizoğlu'nun **“Ya Sev Ya Sevr”** adlı kitabını okumanızı şiddetle tavsiye ediyoruz.

“Lafla, siyasaıyla , düşmanın aldatıcı sözlerine kulak vermekle askerlik görevi yapılamaz “ Mustafa Kemal Atatürk

Akçuraoglu Yusuf Beğ'in Mart 1904'te Zoya köyünde kaleme aldığı ve Mısır'da yayımlanan "Türk" gazetesinin 24 ila 34. sayılarında neşrolunan Üç Tarz-ı Siyaset adlı ünlü makalesini okumuş, hiç değilse konusunun ne olduğunu duymuşsunuzdur. Duymuşsunuzdur diyorum çünkü okumayı sevmeyen milyonlarca kişinin bulunduğu imkânında, her türlü kınaba-dergiye-gazeteye olduğu gibi Türkçülüğün temel metinlerine de gereken ilgi ne yazık ki gösterilmemektedir.

oguz@turanc.tc

Atsız Beğ'in 15 ciltte toplanan kitapları önceki yıllarda Türkçü ağabeyimiz Erdoğan Saruhanoğlu'nun başında bulunduğu Baysan Yayınları tarafından yayımlanırken, yayın haklarını devralan fedakâr bir yayıncının idare ettiği İrfan Yayınları tarafından kaliteli beyaz kağıtlara yeniden basılmıştır. Atsız Beğ'in kardeşi Nejdî Sançar hocamızın kitaplarının basımı ise 30 yıldır yapılmamaktadır. Atsız Mecmua'da, Orhun'da, Orkun'da, Ötüken'de ve diğer milliyetçi dergilerde yayınlanan yüzlerce makalesinin ise ne sıralandırılması (bibliyografya-tasnif) yapılmış ne de sıralama olmadığından bu makaleler bir araya getirilip kitaplaştırılmıştır.

Ziya Gökalp'ın kitapları Toker Yayınları tarafından takım halinde yayımlanmakta, Türkçülüğün Esasları ile Türkleşmek-İslamlaşmak-Muasırlaşmak adlı başucu kitapları ise irili-ufaklı birkaç yayınevi tarafından yayımlanmaktadır.

Türkçülük tarihinin efsane kuruluşu Türk Ocağı'nın çıkardığı Türk Yurdu dergileri yeni abaçaya çevrilerek yayımlanmıştır. Türkçülerin üzerine vazife olduğu halde ilgisizliğimiz sebebiyle, Yeniçağ gazetesindeki günlük yazılarında bazı zamanlar -amiyane tabirle-sinirlerimizi zıplatan Dr. Arslan Tekin tarafından yayına hazırlandı. Zeki Velidî Togan'ın hatıratı – ne alâkası varsa- Diyanet Yayınevinden çıkmış, Umumi Türk Tarihine Giriş ile Tarihte Usûl adlı ilmî eserleri ise Enderun Yayınları tarafından

Gaspıralı İsmail Beğ'in Tercüman gazetesindeki yazıları her ay TDAV Tarih dergisi tarafından yayımlanmaktadır fakat bunlar bir araya getirilip kitaplaştırılmamıştır. Ağaoğlu Ahmet Beğ'in, Ayaz İshakî'nin, Hüseyinzâde Ali Beğ'in, Resulzâde Mehmet Emin Beğ'in ve Türkçülük tarihinin nice değerli şahsiyetinin eserleri ise kaybolma noktasına gelmiştir. Türkçülüğün temel metinlerine karşı gösterdiğimiz vefasızlık; bizim hanemize başarısızlık olarak yansımış ve ne yazık ki Atsız Beğ'in 1975 yılındaki vefatından bu yana hiç abartısız ancak bir arpa boyu yol alabildiğimiz gerçeğiyle bizi baş başa bırakmıştır.

Yukarıda eksikleriyle birlikte bahsetmeye çalıştığım temel metinlerden biri de Akçuraoglu Yusuf Beğ'in Mart 1904'te Zoya köyünde kaleme aldığı ve Mısır'da yayımlanan "Türk" gazetesinin 24 ila 34. sayılarında neşrolunan Üç Tarz-ı Siyaset adlı makalesidir. Makale'nin yazılması ve gazetede yayımlanmasının üzerinden tam yüz yıl geçti fakat biz bu yüzüncü yılı layık olduğu şekilde değerlendiremedik.

Takip edebildiğim kadarıyla hiçbir Türkçü-milliyetçi yayın organında bu yüzüncü yıldan tek satırla bahsedilmedi. Ben yazmış olayım da "kimse yazmadı" demesinler. Bu makalenin önemi hiçbir televizyon yayınında anlatılmadı, Üç Tarz-ı Siyaset'in etkileri ve günümüze yansımaları hakkında bir konferans bile düzenlenmedi.

Müstevlilerin emellerine hizmet ettiği ayan-beyan ortaya çıkan iktidar sahipleri; Osmanlıcılığın yeni şekli olan Türkiyeliliği bize dayatırken, kendi kendine Prens unvanı veren Sabahattin adlı bir deli-bozuğun Adem-i Merkeziyetçilik hezeyanının yeni şekli olan ve tek hedefi bütünlükçü milli devletimizi parçalamak olan Kamu Yönetimi Reform Tasarısı "Diyarbakır merkez olacak" laflarıyla birlikte gözümüzün içine sokulurken Türkçüler yeri göğü titretmiyorsa "Türkçü" adını kullanmamamız, Türkçülüğü daha fazla rezil etmememiz gerekiyor.

Üç Tarz-ı Siyaset işte bu açıdan çok önemlidir. Aradan bir yüz yıl geçtikten sonra yeniden aynı meseleye dönüş yapıyoruz ve ne hikmetse bu dikkate alınmıyor. Akçura makalesinde; Osmanlıcılığı, İslamcılığı ve Türkçülüğü –o aksini söylese de- oldukça ilmi şekilde ve adeta bir tez çalışması hassasiyetinde inceledikten sonra Osmanlıcılığın başarısızlığa mahkum ve Osmanlı milleti meydana getirmekle uğraşmanın da beyhude bir yorgunluk olduğunu bildirmiş, (1904 yılı şartlarında) İslamcılığın başarıya ulaşma ihtimalinin bulunduğunu söylemiş, “ırk üzerine müstenit” Türkçülüğü yeni oluşan fakat istikbali parlak bir fikir olarak değerlendirmiş, iç ve dış kaynaklı engellerin tespiti yapıldığında (yine 1904 yılı şartlarında) İslamcılık ile Türkçülüğün başarılı olma ihtimallerinin hemen hemen eşit olduğu kanaatine varmış ve makalesinin sonunda Türkiye’nin gelecek 20 yılını şekillendiren meşhur soruyu sormuştur: “ *Hulâsa, öteden beri zihnimi işgal edip de, kendi kendimi ikna edecek cevabını bulamadığım sual yine önüme dikilmiş cevap bekliyor; Müslümanlık veya Türklük siyasetlerinden hangisi Osmanlı Devleti için daha yararlı ve kabil-i tatbiktir?* ”

Sonrasına birlikte bakalım; İttihat-Terakki’nin 1909 yılında Sultan 2. Abdülhamit’i tahttan indirerek Osmanlı yönetimini ele geçirmesinin ardından 1912’ye kadar Osmanlıcılık siyaseti izlenmiş, arkasından 4 yıl kadar İslamcılık siyaseti partinin ana çizgisi olmuş, ayyuka çıkan Arap ihanetinin neticesinde iflas eden İslamcılık fikri ise 1916’daki İttihat-Terakki Kongresinde Ziya Gökalp’ın İslamcılarının fikir öncüsü konumundaki Emirî Efendi’ye karşı muhteşem çıkışının ardından silinip gidiyor ve parti Türkçülük siyasetini izlemeye başlıyordu. Bu bilgi şunun için önemlidir ki; Allahuekber Dağında şehit olan askerlerimiz partinin Türkçülüğü tatbik ettiği dönemde şehit olmamışlardır. Keza bu bilgi, Ermenilerin büyük bir yalanı olan soykırım saçmalığını izahta hep kullanılan İttihat-Terakki’nin Türkçülük sebebiyle soykırım yaptığı iddiasının Türkçülüğe karşı aşağılık bir iftira olduğunu kanıtlamaktadır.

İttihat-Terakki, 24 Nisan 1915’te Türkçülerin kontrolünde bile değildi. Soykırım diye bir şey ise zaten mevcut değildir. Akçura’nın sorusu bize bir başka şeyi daha göstermektedir :

İttihat-Terakki’nin başarısızlığına karşın Bozkurt Atatürk’ün başarılı oluşunun sebebi...İttihatçılar için Türkçülük, Osmanlı Devleti’nin faydasına kullanılan bir siyaset aracıyken Mustafa Kemal Atatürk için Türkçülük bir araç değil amaç olmuştur. Atatürk’ün başarısına bir de bu açıdan bakmamızda fayda vardır. Bilindiği gibi Atatürk iktidarı ele aldıktan sonra Türkçülüğü Türk devletinin birinci amili yaparak Gökalp’ın Türkçülüğün Esasları kitabında sistemleştirdiği bütün maddeleri yerine getirmiştir. Yusuf Akçura’nın makalesi dağılan bir imparatorluğun ve ondan doğan bir cumhuriyetin kurucu ideolojisini anlatıyor.

Ne demiştik; aradan bir yüz yıl geçtikten sonra yeniden aynı meseleye dönüş yapıyoruz. RP-DYP iktidarı döneminde bizzat Erbakan ve ekibinin eliyle İslamcılık – beğenmesek de – Türkiye için bir kurtuluş çaresi olma vasfını yitirdi. Ulusalıcı olduğunu söyleyen DSP ile Milliyetçi olduğunu söyleyen MHP’nin iktidarı dönemindeyse bir tek ulusalıcı yasa, bir tek milliyetçi yasa çıkmayınca ve 40 Haramîlerin soyduğu devlet çökme noktasına gelince bu kez ulusalçılık/milliyetçilik Türkiye için bir kurtuluş reçetesi olma vasfını yitirdi.(Hadi içimizi rahatlatalım, bu yitirişin geçici olduğunu söyleyelim). Ve 3 Kasım 2002 seçimi sonrasında birden karşımıza Osmanlıcılığın yeni şekli olan Türkiyelilik fikrinin bayraktarı Ampul çıkageldi. Alın, işte size Üç Tarz-ı Siyaset... İlk iki tarzın siyasette izledikleri milletten kopuk ve her açıdan sömürücü tavırlar 3 Kasım 2002’de beklenen geri tepmeyi gerçekleştirdi. Yüz yıl sonra ilk defa bir parti açık açık Osmanlıcılık fikrinin propagandasını yapmaya başladı.

Biliyoruz ki; Osmanlıcılık bu topraklarda nasıl tutunamadıysa Türkiyelilik de tutunamayacaktır. Türk milleti asla o eski Etrak-ı bi’idrak millet değildir. Türkler cumhuriyetle birlikte milli kimliklerini ve şahsiyetlerini kazanmışlardır. Bir kızgınlık anında başa getirdikleri, müstevflerin emellerine hizmet eden iktidar sahiplerinin elinden o iktidarı geri almasını da bilirler. İş ki; Türkiye ve Türk milleti için kurtuluş çaresi olduğu iddiasındaki ideolojiler kendilerine çeki düzen versinler. Bizler, Türkçülüğün temel metinlerine dört elle sarılmalı; saf, kirlenmemiş, berraklığını yitirmemiş, Türklüğünü terk etmemiş bu fikir pınarının gözesinden çağlayan su ile tepeden tırnağa yıkanmalıyız. TTK

Türkiye, yaklaşık 15 gündür iki konu üzerinde konuşuyor . Birincisi Fenerbahçe Kulübünün stadına büyü yaptırması diğeri ise MİT ve Yargıtay arasında yaşanan kriz.

Bunlar konuşulurken ve millet olarak “bu kadar da olmaz” derken haber merkezimize gelen bir telefon yepyeni bir büyü olayını ortaya çıkardı . Telefondaki ses “Ben Amerika’dan arıyorum . Size bomba gibi bir haberim var” deyince b as dünyayı sarsacak bir habercilik başarısına imza atacagımı ve bu başarıdan sonra artık gıda maddesi imalat hanelerinde mikrofon ve arkamda kamera olan birlikte rahatça girebileceğimi, imalathane sahipleriyle istediğim gibi ağız dalaşı yapabileceğimi sezdim.

“Bekle” dedim! “Hemen geliyorum.” Ama telefondaki ses “Abi saçmalama, ben Amerika’dayım, sen ise İstanbul’da” deyince kendime geldim. “Tamam, yeri ve zamanı sen tayin et, ama buluşalım” dedim. Adam bana yarım saat sonra Kadıköy vapur iskelesinde randevu verdi. “Hemen geliyorum” deyip bir hışımla vapura atladığım gibi Kadıköy’e vardım. Allah’tan, yüce başbakanımız sayesinde Akbilim doluydu da bir de jeton sırasında beklemedim . Rıhtımda yolcu beklemekte olan 700-800 kişilik kalabalık içinden kendisini hemen tanıdım. Bu sıcak havada ondan başkası fötr şapka ve palto kullanmazdı. Köşede bulunan çay bahçesine oturup uzun-uzun , yaklaşık 15 dakika konuştuk . Aslında daha da fazla konuşabilirdik ama açıkçası garsonun manalı manalı bakışlarından ürktüm. Kesinlikle rakip basın kuruluşlarından birinin casusu idi .

Neyse, esrarengiz adam bana bir kaset vererek yayınlamamı istedi. Heyecanlandım. İçinde ne olduğunu sorduğumda ise “ dinle ve öğren” deyip içtiği kolaların parasını da bana kitleyerek oradan hızla uzaklaştı . Olsun, böyle bir haber için 15 dakikada tüketilen bir kasa kola ile 15 sosisli sandviçin lafı bile olmaz. Cebimdeki bütün bozuklukları ortaya çıkarıp hesabı ödemek istediğimde ise kasadaki görevlilerin itiraz

Tanınıp sevilme ne kadar güzel, bana hesap ödettirmeyecekler diye düşünürken adamlardan birisi “sen bizi enayi mi zannediyorsun? 50 milyonluk hesaba 5 milyon bozuk mu verilir ulan hırt!” dedi ve arkasından da sunturlu bir küfür savurup tezgahın altından çıkardığı odunla kafama vurmaya kalktı . Neyse ki basın camiasındaki uzun tecrübelerim neticesinde adamın bu hareketini kıvrak bir vücut çalımıyla boşa çıkarıp kendimi hemen vapura attım!

Dergiye geri dönüp esrarengiz adamın bana verdiği kaseti dinledim ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan siz okurlarım için deşifre ettim . Konuşma bir falcı ile bir siyasetçi arasında ve 2002 seçimlerinden hemen önce yapılıyor :

Falcı : Alo buyurun , falcı hoca. Her türlü fal , büyü vs. işleri yapılır .

Siyasetçi: Alo hocam benim Ya ne oldu bizim sandık büyüü ?

Falcı : Ya güzelim sizin işiniz çok zor . 40.000 seçim sandığına ayrı ayrı domuz yağı sürüp oy pusulalarına kurbağa sidiği ile karıştırılmış kertenkele kanı sürmek epey zaman alacak gibi .

Siyasetçi: Ya baksana kardeşim sen demedin mi bunu sadece ben yaparım diye . Bilseydim bizim Potamya’da , Potamya’nın benden sonraki gururu olan bir nene vardı . Ona yaptırdım . Hem de senin kadar para da istemezdi .

Falcı : Ama o kadın da benimki gibi tasdikli ve ISO-9001 belgeli büyü yapamazdı . Türkiye’nin ve Ortadoğu’nun ISO-9001 belgeli tek büyücüsü benim . Hem sadece sandıklara değil ki rakip partilerin genel merkezlerine de okunmuş sidik döktüm . Millet bu kadar kokudan artık o partilere kesinlikle gitmez, sen bana güven . Hatta kendi partisine uğramıyormuş .Bu arada kardeşim dediğinde gözümden kaçmadı ama hadi

Siyasetçi: Ha yani ona göre. Bilelim , kendimizi sağlama alalım. Hani mal varlığımı saklamak için yaptığın büyü tutmasa seninle bir dakika bile görüşmem ama

Falcı : Ya şimdi böyle mi olduk ? Ne yapsam da hapse girsem diye kapımı aşındırdığın günleri çok çabuk unuttun bakıyorum . Yapmıyorum ulan işini . Sürün .

Siyasetçi: Yav dur hocam celallenme hemen . Unutma bizim oğlanın düğününde gelecek altınların yarısı senin .

Falcı : döner sermayesinden iç ettiğin paralar ne olacak ? Onlardan da en az % 25 isterim .

Siyasetçi: Yuh , istiyosan seni de kendi nüfusuma geçireyim . Hoca mısın , tefeci misin anlamadım ki !

Falcı : Vallahi paşa gönlün bilir . Sırada kaç tane genel başkan adayı , kaç tane siyasetçi var biliyor musun? Hem bu arada gazeteciler de kapımı aşındırıyorlar, seninle ilgili bilgi istiyorlar ama ben vermiyorum .

Siyasetçi: Tamam ama % 25 fazla , % 5 olsun .

Falcı : Ohoooo , sen benimle pazarlık yapılmayacağını hala öğrenmemişsin ama bilirsin seni severim . O nedenle % 22 .

Siyasetçi: % 7.5

Falcı : % 20

Siyasetçi: % 10

Falcı : % 17' den bir kuruş düşmem .

Siyasetçi: Kabul hocam, ellerinizden öperim . Şu bizim işi de bir haftaya kadar bitirin . Seçime çok az kaldı . İnşallah seçimden sonra da size çok işimiz düşecek

Falcı : Ha bu arada söylemeyi unuttum . Sana bir sürpriz yaptım . Seçimlerden sonra seni askerlerle görüştüreceğ olan adamlar görüştüreceğ .

Siyasetçi: Allaaaaaah , hocam işte asıl müjde bu!
Dilevin benden ne dilerseniz !

Falcı : Şu % 17'yi % 25'e çıkarsak .

Siyasetçi: Bak işte o olmaz hocam. Biliyorsunuz o para bizim kefen paramız .

Falcı : Kefenini atlastan , tabutunu altından mı yaptırıcın? Ulan o kadar parayla bütün Çin nüfusuna yetecek kadar mezar yapılır .

Siyasetçi: Hocam kalbimi kırıyorsunuz !

Falcı : Sende kalp var mıydı ?

Siyasetçi: Ama hocam

Falcı : Hadi, hadi şaka yapıyorum . Kendine iyi bak .

Siyasetçi: Bir emriniz var mıydı hocam?

Falcı : Canının sağlığıyla birlikte’in düğününü de fazla geciktirme . Bak sonra paraya sıkışıyorum .

Siyasetçi: Tamam hocam , en geç Ekim gibi, söz .

Falcı : Ekim çok geç , millette para olmaz . Yazın yap ki takı getiren çok olsun .

Siyasetçi: Hocam bakın bu hiç aklıma gelmemişti . En geç Temmuz ayında düğünü yaparız . Siz de geleceksiniz değil mi ?

Falcı : Belli olmaz ama gelirim de fazla göz önünde olmak istemem . Onun için basını benden uzak tutmanın bir yolunu bul.

Siyasetçi: Tamam Hocam . Ben gerekirse işe biraz magazin katarım . İtalya’dan’yi , Yunanistan’dan ‘i hatta Papa’yı bile çağırırım . Yeter ki siz şu işi halledin .

Falcı : Tamam evladım . Sen işini olmuş bil . Gözlerinden öperim .

Siyasetçi: Ben de sizin ellerinizden öperim . Eşim’nin ve çocukların da selam ve hürmetleri var . Onlar da ellerinizden öperler .

Falcı : Var olsunlar .

Vallahi çok düşündüm ama bu siyasetçiyi tanıyamadım . Sizce kim olabilir ? Ne mı?

Hadi canım, ne alakası var?

Türkiye Akepe iktidarıyla, daha önce, hâttâ Özal devrinde bile rastlamadığı bir yönetim biçimiyle tanıştı.

Gözü alabildiğine kara ve ilime, bilime, uzmanlığa en ufak saygısı olmayan bir “meslek lisesi” formasyonu...

Eğer bir kimse meslek lisesinden, cemaat kültürüne mutlak saygılı bir dünya görüşü ile “mezun olmuşsa”, önce kolaylıkla Büyükşehir belediyesinde, sonra da oradan edindiği engin tecrübe ile devletin bakanlık, müsteşarlık, genel müdürlük gibi postlarında pekala görev yapabiliirdi.

■ **HÜSEYİN MUMTAZ** Tren İstasyonunun her Şeyi, Hattı vatan topraklarını yabancılara babalar gibi satabilirdi.

Akepe iktidarı sorumluluk alanında olması gereken konulara uzak fakat doğrudan bilgisi, dolayısı ile de ilgisi olmaması gereken konulara “damardan” giriyor.

Fransa Devlet Başkanı Chirac Irak’ta rehin alınan iki Fransız vatandaşı için “bölgeye gidebilirim” derken Recep Tayyip, Amerika’da “Ramsey” bursu ile tahsil görmekte olan kerimleri hanımefendiyi yolcu etmek üzere bulunduğu havaalanında gazetecilere ne diyor biliyor musunuz?
“Irak’ta iş yapan müteahhit firmaların kendi tedbirlerini geliştirmeleri gerekmektedir.”

Evet çünkü burası vahşi batı idi, Türkiye’de de vatandaşının dünyanın neresinde olursa olsun can ve mal güvenliğini korumakla mükellef bir devlet yoktu..

“Devlet” vardı da kıymetli okuyucu “millet”, egemenliğini ne yazık ki yanlış kişiler aracılığı ile kullanıyordu.

Bakın Recep Tayyip sahip olduğu derin sosyolojik kültürü ile Enver Ören’in İhlâs Tatil Köyü’nü açarken ne cevherler buyurdu:

“Türkiye’de şu an 50 bin Almanya vatandaşı Antalya ve Alanya’ya yerleşmiş durumda ve artık hayatlarını burada sürdürmektedir. Bu anlayış, birbirimizi tanıma, anlama sürecini başlatmış bulunuyor.

Türk olmak öyle kolay mı? “TC vatandaşlığı” bile o kadar kolay değil..

Hangi AB ülkesinde, hangi Fransa, Almanya, İngiltere’de Fransız, Alman ve İngiliz asıllılar ile “sonradan olmalar” arasında fark yok? Hangisinde hepsi “eşit vatandaş” olarak aynı haklara sahip? Kâğıt üzerinde öyle görünse bile uygulamada hangisi ayırım gözetmiyor?

Yunanistan’da Batı Trakya Türkleri eşit vatandaş mı?

Amerika’da “beyaz anglo-saksonların”, kara ve kırmızı derililerle eşit düzeyde olduğunu kim söyleyebilir?

Peki Türkiye dünyanın en büyük meccanî göçmen kampı mı ki üç yıl önce veya beş yıl sonra her gelen kimliğine-kişiliğine-geçmişine-soyuna-sopuna bakılmadan “Türk” sayılıp, burada beleş, amme menfaatine yedirilip içirilsin?

Hepsi, sayıları her geçen gün artmakta olan “filan mozayikten” sayıyorsa kendisini; onları ille de bir ortak paydada buluşturmak, sen “TC vatandaşlığı ortak paydasındansın” demek niye?

Adam “ben Türk’üm” demiyor ki.. Türk olmak istemiyor ki..

AB sürecinde “Türk’ten gayri herhangi bir şey olmanın” kendisine daha büyük kazanımlar getireceğini umuyor. Yoksa Recep Tayyip’in bu söylemi, AB ilerleme raporunda yer alması muhtemel “azınlık vakıfları ve hakları” maddesini önlemeye yönelik bir “açılım” mı?

Kaf dağının arkasındaki bir AB hayali uğruna daha nelerden vazgeçeceğiz?

Tanzimat ve Islahat Fermanlarında azınlıklara tanınan haklar ile İmparatorluğu yıktığımız yetmiyormuş gibi AB Uyum Paketleri ile olmayan azınlıklara tanımakta olduğumuz yeni hakların da Cumhuriyet’in temeline dinamit koyduğunu görmemek için ille meslek lisesi mezunu yahut AB âşığı bir mecnun mu olmak gerekiyor?

Ancak bilmem kaçınıcı Uyum Paketi’nden sonra “Abaza” olduğunu hatırlayabilen İsmet Berkan bakın ne yazıyor:

“Turgut Özal, zamanın Bulgar hükümetine örtülü ödenekten 1 milyon dolar ödemeseydi, daha önce Bulgaristan milli formasıyla uluslararası yarışmalara katılmış olan Naim Süleymanoğlu, olimpiyatta Türkiye adına yarışamayacaktı. Süleymanoğlu, kendi dalında gelmiş geçmiş en büyük sporculardan biri. Ve Türkiye’nin de ilk devşirme şampiyonu....

Dün gece 5 bin metre finalinde koşan Elvan’ı alın. Etiyopya’da doğmuş, büyümüş. Yetenekleri sayesinde fark edilmiş, bir Türk işadammının sayesinde Türkiye’ye çocuk denecek yaşta gelmiş, Türk vatandaşı olmuş ve halen 5 bin metre bayanlar dünya rekorunu elinde tutan son derece başarılı bir sporcu. Bir anlamda 'devşirme şampiyon.' Sadece o mu? Bir de 'devşirme sporcularımız var. Okçulukta, pentatlonda vs. pek çok dalda yarışıyorlar, Türkiye’yi temsil ediyorlar....

Derken Gençlik Spor Genel Müdürü Mehmet Atalay’ın dünkü Sabah gazetesinde çıkan bir demeci dikkatimizi çekti.

Şöyle diyordu Atalay: ‘Eğer şampiyon olabilecek sporcular yetiştiremezsek transfer ederiz. Elvan’ı nasıl getirdiysek, voleybolcu Natalia’yı nasıl getirdiysek güçlü ülkelere sporcu alabiliriz. Rusya’dan yüzücü, Küba’dan yüksek atlamacı getirebilir ya da başka bir ülkeden başka bir sporcu olabilir.’ “

Bu kadar cesaret ancak cahillikle olabilir..Ve aslında yazının başlığı, Berkan’ın bu yazısını okuduktan sonra aklımıza gelmişti..

Benim yüreğim yok. Başaracağından şüpheliyim ama birisi bu adama lütfen zaten ‘‘Türk’’ Naim’in, neden ‘‘devşirme’’ olamayacağını sabırla anlatabilirse memnun olurum...

İmparatorluk zamanında Balkanlar ve Kafkaslardan Türk ve Müslüman olmayan unsurlar ‘‘devşirilirdi’’.

Devşirilenler ‘‘Müslüman’’ yapılırdı.

‘‘Türk’’ olamazlardı.

Devşirilip İmparatorluğun çeşitli birimlerinde kendi kabilelerini bir anlamda kontrol etmek için kullanılırlardı.

Bu arada ‘‘asli unsur’’ Türkleri fırsat buldukça kuyulara doldurma uyanıklığını da gösterirlerdi.

Berkan, sporcular arasında değil de basın-medya sektöründe devşirme arasa sanki daha kolay bulabilecekmiş gibime geliyor.

Tabii Recep Tayyip’in ‘‘TC vatandaşlığı ortak paydası’’ procesinden gaz alan genel müdür Atalay da elbet ‘‘şampiyon transferi’’nden söz edecektir.

Recep Tayyip, Atalay ve Berkan...

Yeni bir çığır açılıyor gibime geliyor..

Önce ‘‘devşirme’’ şampiyonlar, sporcular..

Sonra da ‘‘devşirme Türkler’’..

‘‘Mübârek olsun...’’

Pası alan Dilipak’ın fırsatı kaçıracağını hiç zannetmiyordum..

Fırsatı değil ama ‘‘Uyum paketleri’’nin getirdiği yasal düzenlemeden istifade ederek ‘‘ipin ucunu’’ kaçırdı.

Siz hiç herhangi bir AB ülkesinde kanunların, ülkeyi ve milleti bölecek şekilde ‘‘AB ‘ye uydurulduğunu’’, kullanıldığını duydunuz mu?

Bırakın milliyetçiliği, milletten zerre kadar nasibi olmayan adam 27 Ağustos 2004 günü Cuma namazından sonra ‘‘Biraz önce hutbede bize Çanakkale Savaşı’nın mücahitlerinin ne yüce bir değer için savaştıkları anlatıldı. Necef benim için Çanakkale’den bin kat daha faziletlidir’’ dedi.

4000 yıllık tarihimizi ‘‘milli bilinçle’’ sahiplenmekten yabancılara ayıp olur düşüncesiyle vazgeçer ve saçma bir yorumla hep olumsuz yönlerini özellikle öne çıkarmayı ‘‘aydın olmanın’’ göstergesi sayarsak, şerefli-övünülecek yönleri de elbette cemaatlere kalacaktı.

İstanbul’un fethini yıllar yılı Erbakan’a bırakmadık mı?

Son iki yıldır Sultan Alparslan kılığı giydirilen bir belediye çalışanı Anadolu’nun altın anahtarını Malazgirt’te Recep Tayyip’e vermiyor mu?

Anlaşılan Çanakkale’nin son yıllarda bedevi rehberler tarafından nasıl bilim ötesi-doğa üstü güçlere ihale edildiği yetmemiş ki adam bir adım daha atıp sözü tekrar Necef’e getiriyor.

Hızını alamamış, ‘‘Neceft’den sonra sıranın Mescid-i Aksa’ya geleceğini, yapılan direnişin Kudüs müdafaası, Medine müdafaasından farksız olduğunu’’ söylemiş.

O coğrafya zaten bedevi cemaatlerin arkadan hançerlemesi yüzünden Türklerin elinden çıkmamış mıydı?

Peki siz bu adamın ağzından hiç ‘‘Kerkük’ün, Musul’un kaybıyla sıranın Gaziantep’e geleceğini; Kıbrıs’ın kaybının Antalya-Mersin’in savunmasını zorlaştıracaklarını; Ege – Heybeli - Fener’de gösterilecek zaafın Pontus rüyalarını canlandıracağını’’ duydunuz mu?

Duyamazsınız, çünkü bir insanın bahse konu koordinatları hissedebilmesi için yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde mutlaka Türklük endişesini taşıması gerekir.

Dini ve milli mozaikler kadar inatçı ve azimli olunmadığı sürece bu sınırlar içinde oturmanız zor görünüyor.

Rivayete göre Fatih'in hocası Ak Şemseddin, fetih esnasında padişahla beraber İstanbul'a girerken şehrin pisliğini ve bakımsızlığı görünce padişah'a dönerek "Biz bunlara neden Yunan diyoruz ki ! Her taraf pislik içinde" demiş. İşte bugünkü Yunan, yine hala yunmayan Yunan .

Bugün Batı Trakya'da , AB üyesi Yunanistan tarafından Türklerin hakları gasp edilmekte , toprakları ellerinden alınmakta , uluslar arası antlaşmalardan doğan haklar – Kendi müftülerini seçmek , vakıfları ve derneklerine Türk adı vermek vs. - kullandırılmamakta, bu haklarını dile getiren Türkler en ağır cezalara çarptırılmaktadır. Gümölcine bağımsız milletvekili Dr. Sadık Ahmet bir suikasta kurban gitmiş ama Yunan hükümeti bunu adi bir trafik kazası olarak örtbas etmiştir . 1995 yılında, dönemin Devlet Bakanı Dr. Yıldırım Aktuna'nın Batı Trakya seyahatinde fanatik Yunanlılar Türk heyetini gittikleri her yerde müzeler, hatta işi fiili zaafıza kadar varırmışlardır. Yunan Devletinin resmi görevlileri olan Amiral Naksakis, General Dimitrios Matafyas, Eski İçişleri Bakanı Angelos Papadopoulos, Büyükelçi Yorgos Kostulas, İstihbaratçı Yarbay Savas Kalenderidis, milletvekilleri Panagiotis Sgüridis, Kipuros, Haydidis ve Polidoras ile tabi ki dışişleri bakanı Teodoros Pangalos – nam-ı diğer Danggalos – Yunan devleti ve hükümetleri ile PKK teröristleri ile bağlantıyı sağlamışlar, bunlardan bazıları maymunbaşı'nı Bekaa'da ziyaret edip Yunanistan'da toplanan yardımları verirken bazıları da kaçak olduğu dönemde pasaport sağlama yarışına girmişlerdi. Atina Büyükelçiliğimizde görevli diplomatlar Çetin Sipahioğlu ile Haluk Görgün'ün 17 Kasım terör örgütü tarafından şehit edilmelerinden hemen önce ise Yunan derin devletinin paçavrası olan Stohos isimli gazetede araba plakaları ile evlerinin adresleri ve ayrıntılı krokileri yayınlanmış, müttefikimiz Yunan devleti ve hükümeti ise buna dur demeyerek katledilen iki diplomatımızın şehit edilmelerine ortak olmuşlardır 1970'li yıllarda Türkiye Cumhuriyeti'nin dış temsilciliklerini kasıp kavuran Ermeni ASALA teröristleri de devlet bazında en büyük desteği yine bu dost (!) ve kardeş(!) Yunanistan'dan sağlamışlardır. PKK'nın Kürt teröristleri, Atina yakınlarında bulunan Lavrion kampında teorik ve pratik eğitimlerini tamamladıktan sonra yine kaçak yollardan Türkiye'ye girerek hafızalardan hiç çıkmayan kanlı eylemlere imza atmışlardır.

1995 yılında Türkiye gündemini uzun süre meşgul eden Gazi mahallesi olaylarında da bu PKK'lı teröristlerle beraber Yunan Gizli Servis elemanlarının parmağı olduğu yolunda çeşitli söylentiler ortaya atılmış ancak bu söylentiler hemen örtbas edilmiştir. 1996 yılında İkizce kayalıklarına asker çıkaran bu Yunanlıdır. 1950'lerden başlayarak 25 sene boyunca Kıbrıs'ı Türksüzleştirme politikası uygulayan, 20 Temmuz 1974 Harekatıyla kahraman Mehmetçik'e toslayan, buna rağmen Kıbrıs'ı Türksüzleştirme ve Rumlaştırmaktan asla vazgeçmeyen bu Yunanlıdır. Olimpiyat Kanunu gereği Atina'da yapmaları gereken cami'yi yapmayan, şehir merkezinde Yunan Vandalizminden arta kalan tek Türk eseri olan ve bugün Sanat müzesi olarak kullanılan Cami'de ibadet için de Heybeliada Papaz Okulu'nu öne süren de aynı Yunandır. Bu Yunanlıyı nasıl yunduracağımıza gelince; tarihle ve coğrafyayla bu asla yunmamış , ta Fransız İhtilalinden beri Batının şımarık çocuğu olmuş Yunanlıyı yunacağız. Tarihle, coğrafyayla , yani yüzde yüz Türk olup tam bir Osmanlı tokadı ile ...

KİM REAGAN, KİM GORBAÇOV?
Amerikan haber dergisi Newsweek R.T.E.'yi Eski Sovyet Lideri Gorbaçov'a , R.T.E.nin aile dostu Kostas Karamanlis'i ise eski Amerikan Devlet Başkanı Reagan'a benzetmiş . (Sabah Gazetesi 24.08.2004) Bu benzetiş yaparken **"Avrupa'nın ilginç ikilisi"** başlığını kullanıyor . Merkez sağ olarak nitelendirilen ikiliden kimin Gorbaçov , kimin Reagan olduğu başta da belirttiğimiz gibi belli . Şimdi gelin Gorbaçov'lu Reaganlı bir tarih hatırlatması yapalım . Gorbaçov SSCB'nin başına geçtiğinde ülkesi dünyanın iki süper gücünden biriydi . Bir darbeye başkanlıktan ayrıldığında ise ülke topraklarının yarısını kaybetmiş, gerek milliyetçiler ve gerekse de Komünistler tarafından nefretle anılan bir kişi olmuştu . Rus halkı o dönem yaşadığı travmayı ancak Putin'in başa geçmesinden sonra atlatabildi. Hala da tam manası ile atlatabilmiş ve bellerini doğrultabilmiş değiller . Haziran ayında terk-i dünya eyleyen Reagan ise devlet töreni ile toprağa verilmiş , ölümünde bayraklar yarıya indirilerek yas tutulmuştu . Başkanlık süresinin sona ermesinin üzerinden 16 yıl geçmesine rağmen Reagan hala Amerikan halkı ve devleti tarafından büyük başkan olarak anılmakta . Bu tarih dersini niye verdik? Birisine hatırlatmak ihtiyacı duyduk, ki o birisi Gorbaçovluğa fazla özenmesin . Sırf Batı basını yazıyor diye kendisini Türk milletinden üstün görmesin . Malum bir söz vardır : Bilmemneliğin sonu ebelik , bilmemneliğin sonu dedelik diye ... Bizden hatırlatması !

Türk Milliyetçileri, bu hükümet denen acemiler mangasına göreve geldiğinden beri sürekli olarak haykırmakta. Onlara söylediklerimizi duvara söylesek utancından dile gelir iki satır bir şeyler söylerdi. Türk'ün töresinden, ahlakından namus ve haysiyetinden bihaber olan bu teslimiyetçi iktidarın sabır sınırlarımızı zorlaması ve artık tahammül edilemez hale gelmesi üstüne bir de milletin öfkesi sandıkta patlayan ampulleri de beraberinde getirecektir.

Millet için hizmet yapmaktan ziyade kendi yandaşlarının ve bilumum teslimiyetçi beyinlerin temsilciliğini yapan iktidar, dış politikadaki basiretsizlik ve beceriksizliğini iç politikaya da aksettirmektedir. Her bakanın ayrı ayrı marifetleri var. Tarım bakanı köylüye "Gözünü toprak doyursun" der, Maliye Bakanını anlatmaya lüzum yok Yüce Tanrı'nın bu millete sabır imtihanı olurlar kendileri. Şimdi de en önemli bakanlıklardan Milli Eğitim Bakanının incileri ökülmeğe başladı. Binlerce yıllık Türk tarihini öğrencilere anlatmak için yüz temel eser seçildi.

BAKAN ÇELİK, ÇELİK ÖFKEMİZİ KABARTIYOR!

Akıl ve mantığın almadığı ve işin en ilginç tarafı ise Türkçülüğün Başöğretmeni Büyük Ata, Atsız Beğimizin kitapları bu listeden Bakan Çelik'in talimatı ile çıkarıldı. Ayının kırk türküsü vardır, kırkıda ahlata üzerenidir. Hayatını Türk düşmanlığı ile geçiren siyasi hükümetin başı da, kıcı da aynı türküyü söyletmektedir. Milli Eğitim gibi genç neslin yetişmesinde büyük payı olan bir eğitim kurumunun bu denli hatalar yapması hiçbir mantıkla izah edilemez.

İşin en mide bulandırıcı tarafı da Nazım Hikmetof Yoldaşın kitapları bakanlığın listesinde var ve bu yıl öğrencilere okutulacak. O körpecik beyinler, geleceğin Reisicumhurları ve Başbakanlarına bu zehir sunulacak. Ondan sonra ayıkla pirincin taşını....

Nazımın kitap denen paçavraları okullarda okutulurken, Atsız Beğ'in kitapları okutulmayacak. Gelecek nesillerimiz de Milleti, Devleti, Şerefi, Bozkurt gibi hür olmaya, adam gibi adamlığı ve daha da önemlisi ufkunu genişletemeyecek.

Hükümet ve bakanlıkları tarafsız olmak zorundadır. Çünkü sadece onlara oy veren insanların değil bütün Türk Milletinin hükümet ve bakanıdır onlar. Ama bu söylediklerimiz olması gerekenler.

Bu hükümet iş başına geldiği günden beri zaten taraflı değil mi? Evet bu hükümet taraftır, ama milletinden yana değil, teslimiyetçilerin, AB ve ABD'nin bir de ülkedeki soy özürlüler ve azınlıkların tarafındadır.

Şimdi diyeceğim ki Türk öksüz, Türk yetim ve Türk Lidersiz... Yine hamaset sayılacak ve yıllardır aynı söylemlerde başka bir şey yok denecek ama bu bir gerçek.

Türk'ün en son lideri 4 Nisan 1997 yılında Uçmağa Vardı. Ondan sonra da üzerimize gelen hacı seferleri gün geçtikçe daha da ileri gitmekte.

Bu türkü burada bitmez, asıl bu sevda bundan sonra meyve verecek.

Üzerimize her gelindiğinde çelik öfkemiz daha da kabarmakta. Keser döner sap döner bir gün elbet hesap döner.

Hiç kimse oturduğu koltukta baki kalmayacak.

Bu hükümet de defolup gidecek ve bir gün gelecek. O gün hesap günüdür.

Kılıcımız kınından çıkacak ve bütün Türk Düşmanları diz çöküp aman dileyecek.

Ama kimse kaderinden kurtulamayacak.

Yaşasın Türk'ün Öfkesi...

Tanrı Türk'ü Korusun.

Türk ırkını saadete götürecektik tek fikir olan Türkçülük, ne zaman bir gelişme, bir yayılma istidadı gösterse Türkçülük düşmanları hemen başkaldırır; doğrudan doğruya saldırıya-yacakları bu fikre karşı bir takım dolambaçlı yollardan hücumu geçerek onu sarsmaya, yıpratmaya; onun yayılmasına, gelişmesine engel olmaya; bu fikri tutanların, koruyanların ayaklarına çelme atmaya çalışırlar. Son çeyrek asırlık devre içinde bu, her zaman böyle olmuştur. Türkçülük, dergilerle, kitaplarla ne zaman sesini duyurabilmek yolunu tutmuşsa, hemen karşısında düşmanlarını bulmuş; kızıklar, vatansızlar, insaniyetçiler, dalkavuklar, şunlardan, bunlardan mürekkep düşmanlar türlü fikir elbiselerine bürünerek ve birbirlerini destekleyerek, bu fikre saldırmaktan geri kalmamışlardır.

14 Mayıs'ta tek partili diktatörlük rejiminin yerin dibine geçmesiyle, memlekette bir hürriyet havası esince, Türk milliyetçiliği bayrağının yeniden Türk göklerinde dalgalanması inkaşındı. Son aylar içinde Türk fikir sanasını kaplayan Türkçü dergiler işte bu bayraklardır. Umumi efkarın ilgi ve sevgisi ile karıştığı bu Türkçü dergiler karşısında, düşmanlar elbette elleri kolları bağlı durmayacaklardı. Son zamanlardaki bazı kıpırdanışlar işte bunun ilk eserleridir.

1944'te Türkçülüğü yere sermek için açılan büyük haçlı seferi ve bu haçlı seferinin Don Kişotlarının yaygaraları, iftiralari, henüz hafızalarda bütün tazeliği ile yaşamaktadır. Türkçülük düşmanları; millet o zamanki tek parti diktatörlüğünün baskısı altında kısıklıvrak bağlanmış halde iken bile, bu fikre açıkça saldırmamışlar, ortaya Turancılık ve ırkçılık kelimelerini atıp bu kelimelere Türklük ve insanlık düşmanı kızıklarla birlikte aynı manayı vererek açık kapıları zorlamaya çalışmışlar ve Türk tarihinin hiçbir devrinde bir eşi daha bulunmayan 1944 faciasını yaratmışlardır. Son günlerde hortlamak istidadını gösterir gibi olan bu fikir, şu mahut Falih Rıfkı'nın kalemiyle bunun yeni bir misalini vermiş bulunuyor.

Falih Rıfkı'nın fikir cephesini Türkiye'de okur yazar takımından bilmeyen yoktur sanırım. Türkiye'yi ve Türkiye Türkünü çeyrek asırlık bir zaman içinde malum hale getiren tek partili diktatörlük devrinin bu gözde yazıcısı, hayatını milletin tepesinde zorla oturanlara hizmet etmekle geçirdiği yıllarda, Türkçülük fikrinin daima en azılı muarızı ve çok kereler düşmanı olmuştur. 1944'te milli şeflerinin kumandanlık ettiği haçlı seferinde onun oynadığı meşum rol unutulmuş değildir ve unutulmaz. Rusya'ya yaptığı meşhur seyahatten sonra kendisine Moskovalı kızıklar tarafından verilen bilgileri derleyip toplayarak meydana getirdiği eserde Rusya'yı ve komünizmi nasıl övdüğü, bu meşhur kitabı okuyanlarca malumdur. Ulus'ta tek partinin tek baş yazarı olarak kullanıldığı devirlerde, Bulgaristan yoluyla kızıl cennete kaçmak isterken kafasına indirilen sopa ile bu emeline erişemeyen şu meşhur Sabahattin Ali'nin, Türklüğe vurmaya çalışan romanını bu gazetede tefrika ettiren işte bu Falih Rıfkı'dır. 1944'te "Türkçülük yok, Atatürkçülük var!" incisini yumurtlayarak bir şahsın sevgisini bir milletin ülküsünden üstün göstermek suretiyle fikir seviyesini ortaya koyan; fakat 1944'te inkar ettiği Türkçülüğü 1950'de benimser görünerek kapı yoldaşlarından Hasan Ali'yi müdafaa etmek üzere kaleme aldığı bir yazısında "Hasan Ali'de benim kadar Türkçüdür!" diyen yine bu Falih Rıfkı'dır. Bu Falih Rıfkı, Halk Partisi kendisini bekleyen mukadder akıbeta doğru yavaş yavaş yaklaşırken, yıllarca kalem oynattığı Ulus gazetesinden atılmış ve bu atılmadan sonra bir müddet sesi çıkmaz olmuştu. Onun için artık yapılacak tek şey bir kenara çekilmek, bugüne kadar biriktirdiği paralarla sessiz bir hayat geçirerek kendini unutturmaya çalışmak ve ömrünün sonunu beklemektir. Lakin Cibali imamının dinle ilgisiz oğlu bu doğru yoldan yürümek akıllılığını gösteremedi. Bir müddetten beri gazetelerde yine yazmakta, yine eskisi gibi yazı hünerleri göstermeye çalışmaktadır. Doğrusu bu, şaşılacak bir şeydir. Hele 14 Mayıstan sonra yazmakta hala ısrar etmesi, insanı hayretinden öldürecek bir haldir. Sanki 14 Mayıs'ta yere geçen zihniyet onun da dahil bulunduğu zihniyet değilmiş; sanki milletin sillesini yiyerek çöken sistem onun da dahil bulunduğu sistem değilmiş gibi; sanki ortada hiçbir şey yokmuş gibi, Falih Rıfkı Atay yine yazmakta, yine eskisi gibi yukarıdan konuşmalara devam etmektedir.

Milletin yere geçirdiği bu zihniyetin yıllarca kalemşorluğunu yapan bu adam hiç sıkılmadan yazmakta olduğu yazılarını sadece Ulus'ta neşretse, yine ne ise... İşin garip, hatta pek garip tarafı haftada bir gün Cumhuriyet gazetesinde de boy göstermesi, incilerini bu İstanbul gazetesi vasıtasıyla da etrafa saçmaya imkan bulmasıdır. Cumhuriyet gazetesini idare edenlerin, sanki Türkiye'de yazı yazabilen başka hiç kimse kalmamış gibi Falih Rıfkı ile onun kapı yoldaşı Hasan Ali'nin makalelerini sütunlarına muntazaman geçirmekte olmaları da ayrı gariplikte bir mesele... O müessese, bu iki siyasi mevtanın makalelerinden ne gibi bir fayda bekler, bu da kolayca izah olunacak bir iş değil....

İşte bu Falih Rıfkı, bu Cumhuriyet gazetesinde yazdığı haftalık yazılarından birisinde, 19 Kasım 1950 tarihli Cumhuriyet'te çıkan "Soğan Sarımsak" başlıklı yazısında Türkçülüğü hırpalama yolunda ilk adımı atmış bulunuyor. İhtimal bunun arkası da gelecek, öteki kapı yoldaşları da şurada burada, şeflik devrinin bu gözde yazıcısını destekleyerek Türklük bayrağını göklere doğru kaldırmaya çalışan Türkçülüğü yine çamura atmaya çalışacaklardır.

Falih Rıfkı, bu yazısında konu olarak sol ve sağ mefhumlarını almıştır. Söylene söylene artık kabak tadı vermiş olan bu sol ve sağ meselesini Falih Rıfkı'nın bin birinci defa ele alması yeni bir şey söylemek için değil, sadece sağ mefhumunu kalemine doladığı zaman Türkçülüğü vurabilmek düşüncesiyledir.

Halk Partisinin bu mahut siyasi mevtası, makalesinin bir yerinde şöyle diyor:

"Milliyetçilik sağcılık mıdır? Asla... Hatta halkçılık ve inkılapçılıktan ayrılmayan Kemalizm milliyetçiliği soldadır. Şoven değildir. Tefekkür ve vicdan hürriyetini, Türklüğün ilerleyişi için esas bilir. Nasyonalizm Fransa'da irtica, Türkiye'de inkılap safındadır. Bizim milliyetçiliğimiz, milli kurtuluşa ziyan getirecek, eski şeriatçılıktan arta kalma gelenekleri kabul etmedikten başka, onlarla savaşılmaktadır. Biz sağcı dediğimizde ırkçılığı, bu eşsiz büyük yalanı ve batılı kastederiz. Irkçılık, Türk birliğini ve bütünlüğünü, bu memleket halkının tek kültür içinde tabii yoğruluşunu tehdit eder.

Bu iki sağcılık da ister istemez, rejimi ya koyu kara kuvvet istibdadına veya kaküllü Hitler'in Naziliğine götürür."

Cibali imamının veledi Falih Rıfkı'nın şeriatçılık diye adlandırdığı dinciliğe karşı sözleri samimi midir, yoksa şefleri zamanında onların fikirlerine uyarak dine karşı aldığı cephenin mecburi bir devamı mıdır, bunun cevabını şimdilik bir tarafa bırakıyorum. Burada asıl, bu imam zadenin ırkçılık kelimesini kendisine siper yaparak Türkçülüğü taşlamaya kalkmasını ele alacağım.

Falih Rıfkı'nın burada ırkçılık dediği Türk ırkçılığıdır. Bunu bilhassa belirtmek lazımdı. Zira ırkçılık kelimesi –tıpkı demokrasi kelimesi gibi- tek başına bir mana ifade etmez. Çünkü bugün Amerika ile İsveç de kendilerini birer demokrasi saymakta, Rusya ile Bulgaristan da. Bu iki tip demokrasi, kelime benzerliğine rağmen, nasıl birbirlerinden tamamen ayrı şeylerse, ırkçılık müşterek kelimesine rağmen mesela bir Alman ırkçılığı ile bir Türk ırkçılığı da başka başka fikirlerdir.

Türk edebiyat ve fikir tarihi hakkında umumi bir bilgisi olan herkes bilebilir ki, Türk ırkçılığının çok eski mazisi vardır. Geçmiş yüzyıllar içinde bir takım fikir ve devlet adamları Türk'ü başka milletlerden üstün gördüklerini belirten eserler vermişler, sözler söylemişler ve bilhassa Osmanlılar çağında, imparatorlukta mevkii sahibi olan devşirmelerin ayrı ırki davalar güderek Türklüğe karşı cephe almaları, bu fikrin bir müdafaa silahı olarak yaşamasını büsbütün zaruri kılmıştır.

Türk ırkçılığı müstakil bir fikir değildir. Türkçülük ana fikrinin şümulüne dahil bir unsurdur. Bu unsur asırlık fikirlerin neticesi olarak günümüze kadar gelmiştir. Türkçülük ana fikrinin içinde başka unsurlarda vardır. Başka bir tabirle Türkçülük, bir takım unsurlardan mürekkep bir ana fikir, bir ulu düşüncedir. Bu fikri meydana getiren unsurlardan şunu veya bunu beğenmeyenler, onları kendi düşüncelerine uygun bulmayanlar çıkabilir. Bu takdirde, asırların mirası olan bu unsurları o ana fikrin içinden çıkarıp atmak mı icap eder? Falih Rıfkı Türk ırkçılığını istemiyor, Hasan Ali Türk birliği fikrini beğenmiyor diye; bu unsurların tasfiyesine gidilse ortada ne kalır? Böyle her önüne gelen Türkçülüğün bir unsurunu tasfiyeye kalkarsa, o zaman ortada

olan şey Hasan Ali gibi kocaman bir sıfır olur...
Sonra şunu da unutmamak lazımdır ki, asırların
süzgecinden geçerek bize kadar gelen fikirleri keyfi
bir hareketle çiğneyip geçmek kimsenin harcı ve
haddi değildir. Buna kalkışmak, en aşağı bir tabirle
haddini bilmemek, bunun neticesi de gülünç
olmaktır.

İşte Falih Rıfkı, şimdi bu gülünç mevkidedir.
Zamanın yanılmaz ve şaşmaz süzgecinden geçmiş
olan fikirleri, tek partili diktatörlük devrinde
şeflerinden çok gördüğü keyfi bir hareketle çiğneyip
geçmek istemektedir. Hem de bunu açıkça ve
yiğitçe değil, hakikatlerin dışına çıkmaya tenezzül
ederek, iftira ile yapmaktadır. Bunu kendi cümleleri
ile göstereceğim:

“Biz sağcı dediğimizde ırkçılığı, bu eşsiz büyük
yalanı ve batılı kastederiz. Irkçılık Türk
bütünlüğünü ve birliğini, bu memleket halkının tek
kültür içinde tabii yoğruluşunu tehdit eder”
cümlesinde, bir kere biz dediği acaba kimlerdir?
Zihniyetleri yerin dibine geçen şefçiler mi, milletin
tepesinde zorla oturanlar mı, yoksa en tabi insanlık
haklarını Türk milletinden bunca yıl esirgeyen
hürriyet düşmanları mı? Hangi zümre? Falih
Rıfkı’nın dahil bulunduğu bir zümrenin nasıl bir
zümre olabileceğini takdir etmek güç değildir. O
halde, milletin kendilerinden söz hakkını aldığı bu
malum zümre Türk ırkçılığını yalan ve batıl sayarsa
değeri ne?

Bir sucu beşiği kadar değeri bulunmayan bu iddiaya
karşı, Türk ırkçılığının yalan ve batıl bir fikir
olmadığını söylemek lazımdır. Çünkü Türk ırkçılığı
Türkçülük fikrinin bir unsuru ve Türk milletin
elinde bir müdafaa silahıdır. Bu müdafaa silahı yüz
yıllardan beri Türkün içinde yaşadığı halde bir türlü
Türkleşmeyen ve bu yetmiyormuş gibi bir de ayrı
ırki-milli davalar güden ve bu yüzden Türk’e
düşman kesilen unsurlara karşı, Türk’ü uyanık
bulundurma-ya yaramaktadır. Türk ırkçılığında,
içimizde eriyip ırki menşeleri hakkında kafalarında
ve gönüllerinde en küçük bir hatıra bir iz kalmamış;
dili, ülküsü, duygusu Türk kadar Türk olmuş
kimseler elbette Türklük kadrosundadır. Fakat
Türklerle kız alıp verme münasebetinde bile
bulunmamak suretiyle ırki hüviyetlerini devam
ettiren Selanik dönmeleri, elbette Türklük
kadrosunda yer alamazlar. Bunlar sadece Türk
vatandaşlarıdır. Hem de Türk’ün kötü vatandaşları...

Türk ırkçılığı işte bu cins ayrı ırki hüviyetli ve milli
davalı Türk düşmanlarına karşı Türk’ü uyanık
bulunduracak bir silah, bir müdafaa silahıdır. Bunun
için de Türk birliğini ve bütünlüğünü –Falih Rıfkı’nın
uydurduğu gibi- bozacak değil, aksine perçinleyecek
bir inançtır. Bu memleket halkının içinde
yoğrulacakları kültür elbette ki Türklük kültürü
olacaktır. Türk kültürünün içinde yoğrulup
Türkleşmiş insanları, bugüne kadar hangi Türk ırkçısı
Türklük kadrosundan atmak istemiştir? Falih Rıfkı bu
yolda bir tek misal gösterebiliriz, biz hemen pes deriz.
Halbuki biz, bugün henüz hayatta olan bir çok
Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları gösterebiliriz ki,
bunlar ırki hüviyetlerini büyük bir titizlikle
saklamakta, evlerinde Türkçe değil kendi dillerini
konuşmakta, bir mevkie geçtikleri zaman devlet
kapısını hemen soydaşlarıyla doldurmakta ve sinsi
sinsi Türklük düşmanlığı yapmaktadırlar. İşte Türk
ırkçılığı, bu azınlık ırkçılara karşı bir müdafaa
silahıdır. Onun içindir ki, Falih Rıfkı ve kapı
yoldaşları, hatta milli şefleri, filanları falanları
beğenmeseler de bu fikir Türkiye’de var olacaktır.

İrkçiliğin, rejimi kaküllü Hitler’in Naziliğine
götüreceği iddiasına gelince bu da kocaman bir
palavradır. Falih Rıfkı, pekala bilir ki Türk’ün
üstünlüğüne inanıp bunu milletin bütün fertlerine
yaymaya çalışan ve ayrıca Türk’ü koruyacak bir
kalkan olan Türk ırkçılığı ile, Alman ırkını dünyaya
hakim kılmayı gaye edinen Alman ırkçılığının isim
benzerliğinden başka hiçbir münasebeti yoktur. Tıpkı
İngiliz demokrasisi ile Rus demokrasisinin isim
benzerliği gibi... Hakikatte ise dünyayı kendisine köle
etmeye uğraşan siyasi Alman ırkçılığı ile Türk’ün
tarihi üstünlüğünü terennüm eden içtimai Türk
ırkçılığı birbirine, netice olarak, düşman iki fikir
sayılabilir. Binaenaleyh Türk ırkçılığı, Türklüğü
Hitler’in Naziliğine değil, Türk’ün eşsiz mazisine
götürür. Falih Rıfkı, bu basit gerçeği bilmeyecek
kadar bilgisiz veya budala değildir. Fakat Türkçülüğe
bir çamur atmak için 1944’te arkasını şefine
dayayarak yaptığı saldırılar sırasında kaleminden hiç
düşürmediği bu bayat iftirayı tekrarlamaktan
çekinmiyor.

Türkçülük, Türk fikir tarihinin en demokratik
fikridir. Bu fikrin ne kaküllü Hitler’e, ne kabak
Mussolini’ye, ne posbıyık Stalin’e ne de yirminci
yüzyılın öteki şeflerine ve şef taslaklarına ulaşacak bir
tarafı yoktur. Çünkü Türkçülük, bir milletin ülküsü
olan bir fikirdir.

Bu fikrin yolcuları da bir takım şeflerin arkasından yürüyen şahsiyetsiz insan müsveddeleri değil, iman sahibi kimselerdir.

Falih Rıfki, makalesinin bir yerinde “biz de sağda padişahlık, ırkçılık ve şeriatçılıkla, solda komünistliği yasak altında bulunduruyoruz!” cümlesini kullanmak suretiyle bir oyuna başvurmuş. Bu oyun ırkçılık diye vasıflandırdığı Türkçülüğü, onlar için en kötü kelimelerden biri olan padişahçılık ve vatan hainliği olan komünistlikle bir safta tutma kurnazlığı(!)dır.

Falih Rıfki efendiye şunu söylemek yerinde olur ki padişahçılık onların göstermek istedikleri gibi mutlaka kötü bir şey değildir. İlk mektep çocuklarının da bildiği gibi bugün İngiltere ve İsveç’te padişahlık rejimi hakim olduğu halde bu memleketler en ileri demokrasi ülkeleridir.

Bizdeki padişahlığı yıkmış sözde cumhuriyet ise, 14 Mayıs’a kadar, kaküllü Hitler’in Naziliğinden daha zalim, daha müstebit,(ve üstelik gayrı meşru) bir rejimdi. Sonra padişahçılık diye 27 yıldan beri kötülenip durulan altı asırlık çağ, baştan aşağı onların göstermek istediği gibi bir devir midir? “eşsiz büyük yalan” ırkçılık değil, işte bu iddiadır. Çünkü tarihimizin Osmanlılar çağı, Türk’ün en büyük bir övünç devri, Osmanlı padişahlarının büyük kısmı ise değerli, büyük, pek büyük, kahraman ve eşsiz insanlardır.

Falih Rıfki’ya ve emsaline bir kere daha hatırlatalım ki, artık mugalata ile, şiddetle, iftira ile, şirretlik ile, yalanla ve nihayet şeflerin emri ile Türkçülüğün sindirilmeye çalışılacağı devirler geçmiştir. Orkun’un ilk sayısında belirttiğimiz gibi bundan böyle Türkçülük düşmanlarının karşısına eşit silahlarla çıkacaklar ve hak Türkçülük cephesinde olduğu için de, Türk milliyetçiliğinin düşmanları, fikri ringinde her baş kaldırışlarında bir yumrukla yere serilip nakavt olacaklardır.

ORKUN Sayı:11

15 ARALIK 1950

YAKARIŞ 2

Bir gün olur, elbette eski beğler dirilir;
Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar.
Yine canlar alınıp nice canlar verilir,
Yiğit akınımızdan yine dünya şaşalar.

“Türk tarihi” denen kahramanlık şiirini
Yeniden yazmak için harcayacağın kandır.
Mısraların içinde en güzel ve derini
Batıda “Niğebolu””, doğuda “Çaldıran”dır.

Yine batılıların üçüncü Kosova’da
Topraklara sereriz, bir değil, birkaçını.
Çekilince kılıçlar yeniden Haçova’da
Param parça ederiz Cermenliğin haçını.

Yine ufka açılır şanlı korsanlarımız,
Bir Türk gölü yaparlar Akdeniz’in içini.
Acı acı gülerken bu gün susanlarımız.
Yarın rezil ederler Romalının piçini.

Genç Fatih’in ordusu yine tekbir alınca
Söndürürüz kâfirin Meryem Ana mumunu.
Haritadan sileriz Tuna’ya at salınca
Ulah’ını, Sırb’ını, Bulgar’ını, Rum’unu.

Gövdesini elbette döndürürüz kalbura
Bir geçerse Moskof’un elimize yakası.
Çanakkale önünde yine kopar bir bora
Süngümüzle bozulur İngiliz’in cakası...

Yiğit Harbiyeliler! Öğrenin dersinizi:
Kahraman göz kırpmadan düşmana saldırandır.
Vazifeniz: Kaniye, Silistire, Pilevne,
Niğebolu, Kosova, Malazgird, Çaldıran’dır.

Yarın Yavuz dirilip bize buyruk verince
Kızgın kum çöllerini yeni baştan aşarız.
Kanlarımız sebildir; akıtarak hepsini
Belirsiz mezarlarda anılmadan yaşarız...

Ağustos ayı tek Azeriler için değil, tüm Türk dünyası için yaşanan en acı olaylarla dolu. Bu ayda Türk'ün tarihine kara harflerle yazılmış olan 22 Ağustos - mudhis günde Elçibey'in azadlıq ve Türkçülük sevgisiyle çalışan kalbi ebediyyen durdu. O ölümü ile ölümsüzlüyü qazandı. Onun ölümünden sonra bele öz ideyası etrafında milyonları birleştirdir.

O Elçibey ki, Sovet diktaturasının amansız rejimine qarşı ilk defe YOX dedi. Bu rejimin tesiri altında ilk defa Bütov Azərbaycan diyerek haykırdı. Azərbaycan'ı özgürlüye kavuşturan, Millete milletçiliyini, düneni, hatırladan ve derk etdiren o oldu. Elçibey bize özgürlük verdi. Bir Millet hem de böyük bir millet olduğumuzu anladı.

O özünü Böyük Atatürk'ün esgeri sanırdı. O gerçekten de bu yolun en qehreman ve mubariz esgeri oldu. O milletçiliyimizin ilk müjdecisi oldu ve milletçilik, Türkçülük, Turancılık uğurunda şehitliyin zirvesine yükseldi.

Elçibey cismen aramızda yoktur. Amma Bütov Azərbaycan ve milletçiliyimiz uğrunda apardığımız mubarize yolunda bize yol gösteren onun müqeddes ruhu var. Elçibey'in ideyalarının gerçəkleşmesi uğrunda apardığı mubarize yarıcağıdır. Amma onun devamçıları var. BİZ varız.

Onun atdığı her bir addım, söylediği her bir kelime bizim için bir örnek. Elçibey'den sonra kimse onun kadar Azərbaycan için mubarize aparamamıştır. Bu bir gerçək. Bunu hepimiz biliyoruz.

Bu yazıyı yazmakla ELÇİBEY'İN hakkına dadananlara itirazımı bildirmek, onlarla her zaman mücadile edeceğimi bildirmek ve haddini unutana haddini hatırlatmak istiyorum. Unutmayın - Elçibey yalnızca cismen yok aramızda sadece cismen. O her zaman kalben, ruhen bizimledir. Onun bizim üzerimizde hakkı mukaddesdir. Onun Azərbaycan'ın müsteqilliyi, erazi bütovluyu için yaptıklarını kimse yapmadı ve bundan sonra kimse yapamaz. Bunu biz unutmamalıyıq.

Benim içimi kanatan bir acı var. Bu tarix yani 22 Ağustos tarihi Azərbaycan'ı müsteqliyyine qovuşduran ve Azərbaycan'ın milletçi cumhurbaşkanı olarak Elçibey'in vefatı dövlət seviyyesinde anılmıyor. Hala Elçibey'e Azərbaycan'ın sabıq cumhur başkanı adı verilmedi. Amma milletimiz onu seviyor ve her an anıyor. H. Aliyev'in mezeri üzerine insanları okullardan, hastanelerden, fabrikalardan mecburen getiriyorlar. Amma Elçibey'in mezarını her gün yüzlerle Türk ziyaret ediyor. H. Aliyev'in mezarını hala polis koruyor. Amma Elçibey'in mukaddes kabrini milleti severek koruyor. Elçibey damarından Esil TÜRK kanı akan herkesin kanında ve kalbindedir.

TÜRK gençliği Elçibey'in bu gençlik için yaptıklarını kendine örnek bilmeli ve bize emaneti olan özgürlüyümüzü qorumalıyıq. Onun meydan mübarizelerinin neticesi olan azadlığımızı kimlerinse gölge altına salmasına imkan vermeyeceyik.

MUQEDDES RUHUN QARŞINDA BAŞ EYİRİK
TÜRK'ÜN ELÇİSİ! SENİN IDEYALARIN
UGURUNDA CANIMIZI, QANIMIZI VERMEYE
HER AN HAZIRIQ!

AGAZERBAJYCAN SEVİNDİRER
QARABAG TOPRAKLARI

Cebrayıl-98 kasaba ve kend, İşgal olunduğu tarix -18 avqust 1993 Erazisi-1050kv.km Ehalisi - 57125 kişi Şehid olub - 353 kişi Elil olub - 368 kişi Fuzuli-54 kasaba ve kent İşgal olunduğu tarix - 23 avqust 1993 Erazisi - 1113 kv.km Ehalisi - 98958 kişi Şehid olub - 669 kişi Elil olub - 1450 kişi Qubadlı-95 kasaba ve kent İşgal olunduğu tarix - 30 avqust 1993 Erazisi - 802 kv.km Ehalisi - 30678 kişi Şehid olub - 224 kişi Elil olub - 722 kişi Artıq bu torpaklarımız uğrunda savaşın tam zamanıdır. EY Türk gençliyi unutma ki, işgal damgasını silib atmaq senin müqeddes borcundur. Bu müqeddes borcu vermeyin zamanı çoxdan gelibdir.

Tanrı Türkü ve Türk yurtlarını korusun!!!

Ey Türk Evladı ;

Hiç düşündün mü kim olduğunu ; hiç sorguladın mı nerelerden geldiğini ve şimdi nerelerde olduğunu? Bayrağının renginin, toprağının kokusunun, kanının asaletinin farkına varabildin mi?

Şanlı Türk Genci ;

Senin şu anda, bu kutlu topraklar üzerinde kalabilmen için kaç can verildi, kaç ocak söndü, kaç çocuk öksüz ya da yetim, kaç kadın dul, kaç ana gözü yaşlı kaldı! Hepsi de, senin başının dik olabilmesi içindi !

Peki SEN bugün niye başın önünde yürüyorsun , niçin yeminli ve azılı düşmanlarına şirin gözükmeye çalışıyorsun ve neden o çok kıymetli haysiyetini, şerefini ayaklar altında çiğnetiyorsun Senin başın – ki Tanrı’dan başka kimsenin önünde – eğilmezdi! Namusun ki en kıymetli hazinendi! Ne oldu da unuttun, nasıl böyle yanıldın? Daha şehitlerinin kanları kurumadan, yazılmaya başlanan destanın tamamlanmadan, zaferinin tadına varamadan her şeyi unuttun. Unutturmayla çalışanlarının oyunlarına alet oldun

TÜRK GENÇLİĞİNE ÇAĞRI

Senin Türkülerin zaferdi, nimüllerin şerefi, masalların destan, ağrıların öğüttü! Oysa şimdi, bir yokluğun içinde debeleniyorsun, debelendikçe mazinin kuluğusun. Mirza! Ne yazık ki sen mazini unuttukça kimsesiz bir güruha dönüşüyorsun .

YETER ARTIK ! Kes debelenmeyi, boğulmak, yokluklarda sefilce sürünmek, şerefsizlerin önünde eğilmek, onlara hizmet etmek senin yolun değil! Senin bu dünyadaki görevin hiç değil! Sen yönetilen değil yöneten; baş eğer değil önünde diz çökülen; vatani , milleti, iffeti, onuru için kan verip can alan bir ruha sahipsin. Bu ruh asırlardır düsturun, şerefin olmuştu. Bundan sonra da bu böyle olmalı ve inanıyoruz ki olacak da. Düzenin başındakiler şeref pınarından bir nebze de olsa nasiplenemedilerse yılma! Ulu önder Mustafa Kemal ATATÜRK’ün şu öğüdünü aklından çıkarma **“Türk Milleti ! Başına geçireceğin yöneticilerin kanındaki cevher-i asliye dikkat et**

Sen ki, tek başına dünyalara değersin . Sen ki , düzen bozulduğunda yepyeni bir düzen kurabilensin . Bunu Motun Yabgu yaptı , bunu Atilla yaptı , bunu Alparslan yaptı , bunu Çingiz Kağan yaptı , bunu ATATÜRK yaptı ! Dün atanın yaptığını bugün sen yapabilirsin , yapmalısın ve yapacaksın .

Çünkü sana bırakılan emanete ihanet edecek kana sahip değilsin !

Tanrı Türk’ü Korusun ve Yüceltsin !

Harekatta görev alan bir bölük komutanının kaleminden, 20 Temmuz 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı'nın öncesini, safhalarını ve daha sonraki dönemde Kıbrıs'ta gelişen olayları okuyacağınız; Unutanlar, Unutturulanlar ya da Hatırlayamadıklarımız adlı kitap Ağustos ayı içerisinde kitap raflarındaki yerini aldı.

KİTAP TANITIMI

Emekli Albay Atilla Çilingir tarafından yazılan kitap, Otopsi Yayınları tarafından neşredildi.

400 sayfadan oluşan Unutanlar, Unutturulanlar ya da Hatırlayamadıklarımız aynı zamanda Kıbrıs'taki Türk direnişinin sembolü olan efsanevi Türk Mukavemet Teşkilatı hakkında da önemli bilgiler içermektedir.

“Geçmişlerini iyi bilenler; geleceklerini daha iyi anlarlar” düşüncesi ile yazılan kitap; Paraşüt birliklerinin inmesinin ardından Kıbrıs'a incek ilk piyade birliği olan 230. Motorize Piyade Alayında yer alan, 26 yaşında üsteğmen rütbesi ile bölük komutanlığı yapan genç bir subayın, Em. Albay Atilla Çilingir'in, harekattan iki gün önce yani 18 Temmuz 1974'te tutmaya başladığı günlüğünden önemli parçaları barındırmaktadır.

İYİDİR

Tembel insanlardan, nankör beylerden
Yoldaş olsan, erkek çoban iyidir.
Varı çok, gönlü dar, bir ağgöz handan
İşin düşse, mert gariban iyidir.

Yoksulluk yiğide getirir dert de
Gayretsiz adamdan iyidir it de
Vefasız kardeşten, vefalı dost da
Kanmaz dosttan kanan düşman iyidir.

Dünya malı için geçme iyiden
Yaklaşma, kaç muhabbetsiz kişiden
Sahtekâr yoldaştan, kötü komşudan
Yavaşça ayrılıp, kaçan iyidir.

Bir haber geliyor âşık-ı zardan,
Keskindir neşterden, soğuktur kardan
Geçimsiz avrattan, vefasız yârdan
Sahibine sadık hayvan iyidir.

Zelilî, her dertten ölümdür yaman
Ölümden de beter minnettir aman,
Över kıyameti, molla her zaman
Aslında ışıklı cihan iyidir.

Türkmen şairi Zelilî (ölümü: 1852)

Çok sayıda gazete küpürü ve fotoğrafın da yer aldığı Unutanlar, Unutturulanlar ya da Hatırlayamadıklarımız adlı kitap; Kıbrıs'taki varoluş mücadelesinin neticesinde gerçekleştirilen askeri hareketleri, sayın Atilla Çilingir'in yakın şahitliğinde anlattığı gibi, bir dönemin gizli kalmış tarihini de aktarmaktadır. Kıbrıs'taki milli mücadelenin ve kurulan Türk cumhuriyetinin ne zorlukların sonucunda var olduğunu, sade bir dil ve etkili bir yazı tarzıyla anlatan kitabı mutlaka okuyunuz.

Tanıtılmış olduğumuz diğer kitaplar gibi bu kitabın da korsan baskılarını kesinlikle almayınız, dağılı güruhu mağara adamlarının yasa dışı gelir elde etmesine destek vermeyiniz.

GASPIRALI İSMAİL BEĞ

(21 Mart 1851 / 24 Eylül 1914)

İsmail Bey Gaspıralı (İsmail Mirza Gasprinskiy) 21 (eski takvime göre, 8) Mart 1851'de Bahçesaray yakınlarındaki Avcıköy'de doğdu. Annesi Fatme Sultan köklü bir mirza ailesinin kızıydı. Babası Mustafa Alioğlu Gasprinskiy de Çarlık ordusundan emekli teğmen rütbesini taşıdığı için küçük İsmail zadeğân sınıfına mensuptu. Öğrenim hayatına mahallî Müslüman mektebinde başlayan İsmail, tahsilini bir Rus okulu olan Akmesic Erkek Gimnazyumu'nda sürdürdü. Bunu müteakip, önce Voronej'deki, daha sonra da Moskova'daki Harboku'na kaydoldu. Özellikle Moskova'daki askerî tahsil yıllarında genç İsmail dönemin Rus fikir hayatını ve aydınlarını yakından tanımak imkânını buldu. Burada tanıştığı Rus aydınlarına derin saygı duymakla birlikte, o yılların Moskovası'nın anti-Türk karakterdeki Pan-Slavist atmosferi onda aksi tesir doğurdu. O yıllarda devam etmekte olan Girit isyanında Rum asilere karşı mücadele eden Osmanlı askerlerine katılmak arzusuyla yakın arkadaşı Mustafa Mirza Davidoviç ile birlikte gizlice Türkiye'ye geçmeye teşebbüs ettiyse de, Odesa'dayken yakalandı.

Çarlık Rusyası'ndaki askerî talebelik kariyeri bu şekilde sona eren Gaspıralı, 1868'de Bahçesaray'a dönerek, buradaki ünlü Zincirli Medrese'de Rusça muallimliğine başladı. Bu arada kendisini yoğun bir şekilde Rus edebî ve felsefî eserlerini okumaya verdi. 1872'de Kırım'dan ayrılan Gaspıralı İstanbul, Viyana, Münih ve Stuttgart üzerinden Paris'e gitti. Paris'de geçirdiği iki yıl içinde ünlü Rus yazarı İvan Turgenyev'e asistanlık yapmak da dahil çeşitli işlerle hayatını kazandı. 1874'de öteden beri içinde yatan Osmanlı zâbiti olma arzusuyla İstanbul'a geldi. Ancak burada geçirdiği bir yıla yakın süre içinde müracaatına olumlu karşılık alamadı ve tekrar Kırım'a döndü.

1878'de Bahçesaray Belediye Başkan Yardımcısı seçilen İsmail Bey, ertesi yıl Belediye Başkanlığı'na getirildi ve 1884 yılına kadar bu görevde kaldı. Gaspıralı'nın gerek Kırım'da, gerekse çeşitli dış ülkelerde geçirdiği yıllar ona büyük çoğunluğu kabuğuna çekilmiş bir halde yaşayan diğer Kırım Tatarlarından çok farklı tecrübeler kazandırmıştı. Mevcut problemleri yakından müşahade ettiğinden, yabancı hakimiyeti altında yaşayan soydaş ve dindaşlarını uyandırmak, onların seslerini duyurmak arzusuyla yayın yoluyla faaliyete geçmek istedi. İlk teşebbüs olarak, Akmesic'te çıkan Rusça Tavrıda gazetesinde "Rus İslâmı" (Russkoe Musulmastvo) başlıklı sonradan risale olarak da yayınlanan bir dizi yazı yazdı. Burada, Rusya ile onun Müslüman tebası arasındaki ilişkilere değinerek, bu kadar çok sayıda Müslümanı içinde bulunduran Rusya'nın bir Ortodoks Hristiyan devleti olduğu kadar aynı bir Müslüman devleti sayılmasının da doğru olacağını savundu. Ona göre, imparatorluğun bu iki ana unsuru birbirini daha iyi tanımalı ve Ruslar çağa uygun bir maarif sisteminden ve bilimden mahrum bir halde bulunan Müslümanların buna kavuşmasına engel olmamalıydı.

Gaspıralı'nın bu ilk eseri özellikle Rus hükûmetine ve çevrelerine hitaben yazılmıştı. O, Kırım'dakiler de dahil umum Rusya Müslümanlarının, millî bir uyanışa geçemedikleri takdirde eriyip gitme tehlikesine maruz bulunduğunu ve bunun ancak Rusya hükûmeti karşıya alınmadığı takdirde gerçekleşebileceğini düşünüyordu. Müslümanlar üzerindeki Rusya hakimiyeti bu insanların içinde bulundukları geri kalmışlık ve ezilmişlik şartları altında değiştirilmesi mümkün olmayan bir vakıa idi. Zamansız ve maceracı hareketler ise Gaspıralı'ya göre ancak felâketle sonuçlanabilirdi.

Öncelikle Rusya dahilindeki milyonlarca Müslüman cehalet ve ekonomik çöküş durumundan kurtulmalı, tecrid olunmuş cemaatlerden birleşmiş, modern bir millet haline dönüşmeliydiler. Hepsi Müslüman oldukları için İslâm'ın özünde mevcut olan temel dinî uhuvvet olgusu bunları birleşmeye sevk ettiği gibi, büyük çoğunluğu itibarıyla da Türk dilini konuşan halklar olduklarından etno-dinî esaslarda yekpare bir millet halinde bütünleşmeleri gerekiyordu.

Tek tek ele alındığında mevcut meselelerle başa çıkabilmelerine ihtimal verilemeyen bu Müslüman-Türk halkları, birleşip bütünleştikleri takdirde büyük bir potansiyel meydana getirebilirlerdi. Bütün bunların ön şartı ise, Rusya İmparatorluğu'nda yaşayan Türk-Müslüman toplumların geri kalmışlık ve cehalet zincirlerini kırmalarını sağlayacak ve birbirlerine yakınlaşıp bütünleşmelerini mümkün kılacak tarzda çağın ihtiyaçlarına uygun bir maarif sisteminin ihdasıydı. Bu sistem Türkçe eğitim vermeli ve Gaspıralı'nın tasavvurundaki millî bütünleşmenin altyapısını hazırlayacak bir ortak Türk edebî dilinin teşekkülüne vasıta olmalıydı. Bunun yanı sıra, oluşacak millî bir Türk basını da bu toplumların birbirlerinden haberdar olmalarında ve kaynaşmalarında hayati bir rol oynayacaktı. Ancak, bütün bu safhalarda Rus hükûmetinin gazabını celbedecek tavırlardan uzak durmalı, Batı bilimini Ruslar vasıtasıyla alabilmek için gayret sarfedilmeli ve umum Rusya gelişmelerinden uzak kalınmamalıydı.

Gaspıralı öncelikle bu fikirlerini tedricî ve ihtiyatlı bir şekilde de olsa ortaya koyabileceği Türkçe bir yayın organına ihtiyaç duymaktaydı. Bu yoldaki resmî müracaatlarının sonuçsuz kalması üzerine, Tiflis'de her birini değişik adlarla bastırıldığı bir dizi varaklar neşretti. Söz konusu varaklar fiilen süreli yayın mahiyetinde olmakla birlikte, resmî müsaade yokluğu dolayısıyla teoride münferit yayınlar şeklinde basılmıştı. Gaspıralı bu arada, tasavvurundaki gazetenin yayını için gereken resmî müsaadeyi alma çabalarını sürdürdüğü gibi, Volga boyundaki Müslümanlar arasında da dolaşarak henüz yayın müsaadesini almadığı gazetesine aboneler bulmaya çalıştı. Nihayet, 1883'de bütün muhteviyatının Rusçasının da birlikte yayınlanması şartıyla Tatarca (yani Türkçe) bir gazete neşri müsaadesini elde edebildi.

İlk nüshası 22 Nisan 1883'de Bahçesaray'da basılan Tercüman adındaki bu gazete haftada bir gün yayınlanıyordu (Ekim 1903'den itibaren haftada iki gün çıkmaya başlayan Tercüman, 1912'den sonra günlük oldu). Tercüman'ın dili esasen sade bir Osmanlı Türkçesi olup, zaman zaman Kırım Tatar veya diğer Türk lehçelerinden kelime ve sözlerle takviye edilmekteydi. Tercüman Kırım'da yayınlanan ilk Türkçe gazete olduğu gibi, umum Rusya Müslümanları arasında Türk dilindeki ancak üçüncü gazeteydi.

Diğerlerinin (Taşkent'de yayınlanan resmî Türkistan Vilâyeti'nin Gazeti hariç tutulursa) kısa sürede kapanmalarıyla uzun süre Tercüman Rusya İmparatorluğu dahilindeki yegâne Türk ve Müslüman gazetesi olarak kalacaktı. Tercüman'ı ve gerekli olacağını düşündüğü diğer yayınları basabilmek için Gaspıralı Bahçesaray'da Arap harfleriyle bir de matbaa kurmuştu ki, bu Kırım'daki ilk Müslüman matbaasıydı. Tercüman Kırım Tatarları arasındaki ilk basın organı olduğu için özellikle başlangıçta Gaspıralı gazetenin bilfiil her safhasını şahsen ve en yakın aile fertlerinin yardımıyla yürütmeye mecbur kaldı.

Gaspıralı idealinde yatan umum Rusya Türkleri arasındaki radikal ve büyük çaplı bir maarif reformunun altyapısının hazırlanması ve desteklenebilmesi için Tercüman'ı aslî vasıtası olarak görmekteydi. Aynı şekilde, bizâtihi gazete olgusunun benimsenebilmesi ve okunabilmesi için de bu tür köklü bir eğitim hamlesi yoluyla Rusya Türkleri ve bu meyanda Kırım Tatarları içinde gerçek manâda bir millî aydınlar zümresinin oluşabilmesi şarttı. Rusya İmparatorluğu dahilinde mevcut olan, ana dilinde yani Türkçe okuma-yazma öğretebilmekten, en temel fen bilgilerini verebilmekten ve her türlü zarurî donanım ve organizasyondan mahrum bir şekilde varlığını sürdüregelen çürümüş eski usûl mektep ve medrese sisteminin ise bunu temin edebilmesi imkân haricindeydi.

Gaspıralı maarif reformunun ilk tecrübesini 1884'de Bahçesaray'ın Kaytaş Ağa mahallesinde açtığı mekteple yaptı. Bu uygulamanın başka bir örneği bulunmadığı için, mâlî kaynağın bulunması, muallimin yetiştirilmesi, programın hazırlanması, araç ve gereçlerin temini ve hattâ derste okutulacak malzemenin basılması hususlarını bizzat Gaspıralı üstlendi. Gaspıralı'nın, bu teşebbüsünü başlangıçta şüphe ile karşılayan Bahçesaray halkına yeni mektebi benimsetebilmek için ortaya attığı hedeflerinden birisi burada "kırk günde Türkçe okuma-yazma öğretilceği" idi. Nitekim, gerçekten de tam kırk gün sonra eşrafın ve halkın hazır bulunduğu açık bir imtihanla talebelerin bunu başardığını gösterdi. Gaspıralı, kurduğu mektebinde o zamana kadar kullanılan eski usûlün yerine, önce harflerin ve bunların tekabül ettikleri seslerin tanıtıldığı, bilâhare de bunların gerçek kelimeler içinde okunmuş ve yazılışlarının öğretildiği yeni bir metodu (usûl-ü savtiye) uygulamaktaydı.

Gaspıralı'nın bu tecrübe mektebindeki yeniliği okuma-yazma öğretiminde daha kolay ve pratik bir usûlün uygulanmasından çok öteye gitmekteydi. Esasen, onun ilk denemesini yaptığı ve ileride çok daha geliştireceği maarif sistemi Rusya İmparatorluğu dahilindeki Müslüman mekteplerinde gerçek bir inkılâp mahiyetini taşıyordu. Bir bütün olarak ele alındığında onun Rusya Müslümanları arasında ortaya attığı bu yeni maarif sistemi, kendi kullandığı tabirle "Usûl-ü Cedîd" olarak çok yaygın bir kullanıma erişmiş ve bir devre damgasını vurmuştur. Bu tabirden yola çıkarak, 1917'ye kadarki dönemde Rusya İmparatorluğu'nda esasen bu sistemden yetişen millî-reformist kadrolar da genel olarak "Cedidçiler" olarak adlandırılacaklardır. Gaspıralı'ya göre, eğitim sistemi her şeyden önce ana dilin (yani Türkçe'nin) öğretimine hizmet etmeli ve dinî bilgilerin yanı sıra dünyevî bilgileri de mutlaka ihtiva etmeliydi. Usûl-ü Cedîd'de öğretim zamanları ve talebe sayıları kesin olarak sınırlanmıştı. İlk dereceli mekteplerde öğretim süresi iki yılı geçmeyecek, bir muallim 30 veya 40'dan fazla talebeye aynı anda ders vermeyecek ve mektebe kayıtlar da düzene bağlanacaktı. Bir ders günü içinde süresi 45'er dakikayı aşmayan en fazla beş ders okutulacak ve haftada altı mektep günü olacaktı. Talebenin yorulup bıkmaması için ders aralarına teneffüsler konulmuş ve değişik derslerin birbirini takip etmesi öngörülmüştü. İmtihanın bulunmadığı eski sistemin aksine, Usûl-ü Cedîd her hafta ve dönem sonlarında bütün derslerden imtihanlar ihdas etmekte ve mezuniyeti bu imtihanlarda başarılı olunması şartına bağlamaktaydı. Yeni sistemde dershanelerin mekânının ve havasının temizliğine ve ferahlığına özel bir önem veriliyor, o zamana kadar sadece Rus okullarında görülen sıralar, karatahta, kitaplık ve diğer öğretim araçları mekteplere sokuluyordu. Müfredatta da büyük değişiklikler vardı. İlk basamakta Türkçe okuma-yazma öğretiminin yanı sıra, temel aritmetik, hat, Kur'an okuma ve İslâm'ın esaslarını öğretmeye yönelik dersler yer almakta, buna bir üst basamakta genel coğrafya ve tarih, İslâm ve memleket tarihi hakkında giriş bilgileri ve tabiat bilgisi dersleri de ilâve olunmaktaydı. Büyük çoğunluğu ilk defa verilen bu tür dersler için mevcut her hangi bir ders kitabı bulunmadığından kullanılacak temel ders kitabını da bizzat kendi matbaasında bastı (ilk baskısı 1884'de yapılmıştı).

Usûl-ü Cedîd'in kabul görmesi ve yerleşmesi büyük engellerle karşılaştı. Öncelikle bunun halk tarafından benimsenmesi ve talep konusu olması gerekiyordu. Halbuki daha ilk baştan eski usûle bağlı olan mollalar ve mutaassıp çevreler şiddetle buna karşı koydular ve Usûl-ü Cedîd'i halk arasında savunmak cesaret isteyen bir iş haline geldi. Dahası, gayet sınırlı imkân ve ihtiyaçlara sahip eski usûl mekteplerin aksine, bir hayli masrafi gerektiren bu gibi yeni mekteplerin açılabilmesi ya mahallî halkın daimî maddî katkısına ya da Müslüman zenginlerin desteğine bağlıydı. Halbuki, XIX. asrın sonlarında özel olarak Kırım Tatarlarının ve genel olarak Rusya Müslümanlarının ekonomik ve sosyal yapıları göz önüne alındığında, bu tür beklentiler için iyimser olabilmek hiç de kolay değildi. Halk arasında bu tür sosyal-eğitim teşebbüslerine katkıda bulunma alışkanlığı da yok gibiydi. Diğer taraftan, Usûl-ü Cedîd'e göre hazırlanmış muallimler olmadıktan başka, böyle muallimleri yetiştirecek bir muallim mektebi de tabîî ki söz konusu değildi. Bu son probleme karşı Gaspıralı'nın bulduğu çare, ilgilenen muallim adaylarını Bahçesaray'a çağırarak onları ücretsiz olarak uygulamalı bir şekilde eğitmek ve onlardan memleketlerine döndüklerinde en az üç kişiyi muallim olarak yetiştirmeleri sözünü almaktı.

Usûl-ü Cedîd'in yerleşebilmesi hususunda Gaspıralı 1880'ler boyunca büyük güçlüklerle katlanmak ve sabırla gayret göstermek zorunda kaldı. Bu arada, devamlı olarak Rusya İmparatorluğu dahilinde Türklerin toplu olarak yaşadıkları yerlere sık sık ziyaretlerde bulunarak Usûl-ü Cedîd'i tanıtmaya ve benimsetmeye uğraşmayı sürdürdü. Yavaş yavaş pek çok Türk bölgesinde okunmaya başlanan Tercüman ise onun önemli propaganda araçlarından birisini teşkil ediyordu. İlk Usûl-ü Cedîd mektebinin açılışının üzerinden on yıl geçmeden Gaspıralı'nın çeşitli Türk bölgelerinde kayda değer sayıda destekçileri ortaya çıktı. Bunlar arasında aydın fikirli mollalar, muallimler, esnaf ve belki de en önemlisi Türk zenginler yer almaktaydı. Özellikle İdilboyu Tatarlarından zengin tüccarların (Hüseyinovlar, Apanaylar, Akçuralar ve diğerleri gibi) ve Kafkasyalı Müslüman petrol milyonerlerinin (Tağızade gibi) kazanılması Usûl-ü Cedîd mekteplerinin hızla yayılmasında büyük rol oynadı. Bunların açtığı ve desteklediği mekteplerle Usûl-ü Cedîd özellikle İdilboyu'nda, Kafkasya'da ve Kırım'da köylere kadar yayıldı.

1895'de bütün Rusya İmparatorluğu dahilindeki Usûl-ü Cedîd mekteplerinin sayısı yüzü geçerken, 1914 yılında bu sayı yaklaşık 5.000'i bulacaktı. Gaspıralı Müslüman Türk kızlarının eğitiminde de öncülük yaptı. İlk Usûl-ü Cedîd kız mektebini ablası Pembe Hanım Bolatukova'ya 1893'de Bahçesaray'da açtırttı. Bu örnek diğer bölgelerde de kısa süre içinde uygulandı. Gaspıralı medreseleri de Usûl-ü Cedîd'in üst dereceli eğitim kurumları haline dönüştürecek şekilde ıslah etmeyi plânlamakta ve bunun programlarını hazırlamış bulunmaktaydı. Ancak, medreselere kesin olarak hakim bulunan mutaassıp çevrelerin şiddetli tepkisi ve muhtemelen Gaspıralı'nın diğer çalışmalarına öncelik vermek mecburiyetinde kalması, onun bu husustaki başarısının mekteplere göre daha sınırlı kalmasına yol açtı.

Yayına başlamasını müteakip ilk yirmi yıl içinde Tercüman bütün Türk dünyası çapında o zamana (hattâ günümüze) kadar hiç bir diğer gazeteyle kıyaslanamayacak bir yaygınlık ve etkiye ulaştı. Gaspıralı'nın meşhur ifadesiyle, Tercüman, "Dersaadet'in hamal ve kayıkçılarına, Çin dahilinde bulunan Türk devecilerine ve çobanlarına gazeteyi tanıtmıştır. Kazan'da, Sibiry'a'da olduğu gibi Tebriz'de ve Horasan'da da Bahçesaray dilini öğrenmeye meyil doğurmuştur".

Gerçekten de, sınırlı tirajına rağmen Tercüman Rusya İmparatorluğu'nun Müslümanlarla meskûn bütün bölgelerine yayıldığı gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nda, İran'da, Balkan ülkelerinde ve hattâ Türkçe okuyabilenlerin bulunduğu diğer İslâm memleketlerinde münevverler tarafından daimî olarak okunmaktaydı. Rusya İmparatorluğu'nda yaşayan Müslümanlar arasında bilhassa Usûl-ü Cedîd'in yaygınlaşmasıyla teşekkül eden reformist millî aydınlar zümresi için Tercüman adetâ bir bayrak oldu. Gaspıralı'nın Tercüman vasıtasıyla empoze etmeye çalıştığı bütün Rusya Müslüman Türklerini içine alacak ve birleştirecek etno-dinî esaslara dayalı yekpare bir Türk kimliği (ki özellikle 1905 öncesinde bu açık bir şekilde telâffuz edilemiyordu) fikri aydınlar arasında büyük ölçüde kabul görmeye başlamıştı.

Bütün bu gelişmeler olurken, Gaspıralı temsil ettiği fikirlerin ve faaliyetlerin karşısındaki güçlerle devamlı olarak uğraşmak zorundaydı.

Müslüman cemaat içinde mutaassıp çevreler Gaspıralı'yı halkı dinden uzaklaştırmaya ve kâfirleştirmeye çalışmakla suçlarken, cemaat dışında hükûmet çevrelerinde yer alan pek çok nüfuzlu Rus da onu Pan-Türkizm'i gerçekleştirip Rus İmparatorluğu'nu bölmeye teşebbüs etmekle itham ediyorlardı. "Ruslaştırma"nın resmî devlet politikası olarak kabul edildiği ve imparatorluk idaresinde bilhassa gayri-Ruslara karşı en reaksi-yoner uygulamaların yapıldığı bu dönemde, Müslüman tebaayı etnik ve dinî temellerde ortak bir edebî dil ve kimlik etrafında birleştirmeyi ve uyuyan dağınık cemaatlerden modernleşme yolunda yekpare bir millet teşkil etmeyi amaçlayan bu tür teşebbüslerin Rus hükûmetinde endişe doğurmaması da mümkün değildi. Kaldı ki, 1880'li ve 1890'lı yıllarda bizzat Rusya hükûmetinin de maddî ve manevî desteğiyle, Rusya Türkleri arasında mümkün olabildiği kadar farklı edebî diller ve kimlikler ortaya çıkarıp, bunlar arasında da eğitim yoluyla tedricen Hristiyanlığın benimsetilmesi yönünde tasavvur ve uygulamalar (İlminskiy ve Ostroumov'un projeleri) mevcutken, Gaspıralı'nın ideal edindiği hedeflerin hoş görülmesi beklenemezdi. Bunlara karşı Gaspıralı son derece ihtiyatlı bir tavır almaktaydı. Onun karakteristik özelliklerinden birisi de gerek yazılarında kullandığı ifadelerin, gerekse icraat tarzının fevkalâde titizlikle seçilmiş olmasıdır. Zaten bundan dolayı ciltler dolduracak miktardaki yazılarına rağmen hiç bir zaman programını kesin bir bütün halinde ortaya koymamış, her yeni dönemin şartlarına ve önceliklere göre belirli hususlar üzerinde durarak, geri kalanlar için ima-lardan öteye gitmemeyi tercih etmiştir. Bir taraftan mutaassıp mollalara amacının İslâmiyet'i zayıflatmak değil tam aksine güçlendirmek olduğunu anlatmaya çalışırken, Rus hükûmetine de daima Müslüman tebaanın uyanarak modernleş-mesinden Rusya'nın zarar yerine fayda göreceği mesajını vermeye çalışmıştır. Faaliyetleri ve amaçları hakkında en fazla endişenin duyulduğu ve Rusya'da şiddetli reaksiyonlar idare tarzının hâkim olduğu devirler de dahil Tercüman'ın çıkışından Gaspıralı'nın ölümüne kadarki 31 yılı aşkın yayın döneminde tek bir kere olsun kapatılmamış, hattâ sıkı kontrole rağmen sansürde bir tek kelimesinin dahi çıkarılmamış olması emsali görülmemiş bir vak'a olduğu kadar, Gaspıralı'nın ihtiyatlı ifade tarzının ve taktik kabiliyetinin başarısı hakkında önemli bir delil teşkil eder. 1905'in ilk aylarında Rusya'da patlak veren karışıklıklar Mart'ta Çar'ı istişârî bir meclis

Bu sınırlı taviz kimseyi tatmin etmese de, otorite boşluğundan doğan geçici serbestlik ortamı o ana kadar baskı altında tutulmuş bütün siyasî, sosyal, millî ve dinî güçlerin bir anda su yüzüne çıkmasına ve bunların yeni kurulacak düzende kendi haklarını koruyabilmek için açık aktif faaliyetlerine sahne oldu. Bu ortamda harekete geçenler arasında "Ceditçi" Müslüman Türk aydınları da vardı. Sibiryalı Tatar Abdürreşid İbrahim, İdil boyu Tatarlarından Yusuf Akçura, Azerbaycanlı Ali Merdan Bey Topçubaşı gibi aydınlarla işbirliği içinde, Gaspıralı, yeni ortamdan istifade ederek Müslümanları gerek ayrı ayrı yaşadıkları bölgelerde, gerekse birleşik olarak teşkilatlandırmak ve taleplerini ortaya koymak üzere yoğun bir çalışmaya girişti.

Kırım dahilinde Gaspıralı'nın başını çektiği ve genç Kırım Tatar aydınlarının da aktif olarak katıldığı çalışmalar ve toplantılar sonucunda Nisan 1905'de Kırım Müslümanları adına Rusya Hükûmeti'ne bir müracaat metni hazırlandı. Hemen tamamen Gaspıralı'nın fikirlerini yansıtan bu müracaatnamede Müslümanlara Ruslarla eşit haklar ve hürriyetler verilmesi, Kırım Müftüsü'nün Kırım Türkleri tarafından seçimle belirlenmesi, Kırım'daki vakıf topraklarının idaresinin Tatarlara bırakılması, topraksız Kırım Tatar köylülerine toprak verilmesi gibi talepler yer alıyordu. Müracaatname Ağustos ayında Gaspıralı'nın başkanlığında bir Kırım heyeti tarafından St. Petersburg'a götürülerek hükûmet yetkililerine sunuldu. Diğer taraftan, bütün Rusya Müslüman-larının temsilcilerinin bir araya getirileceği bir genel kongre çalışmaları da sürdürülmekteydi. Bu hususta resmî izin alınamaması üzerine, 28 Ağustos 1905'de Nijniy Novgorod'da Oka nehri üzerinde bir vapur gezintisi görüntüsü altında toplanan İdil-Ural, Kafkasya ve Kırım'dan gelmiş temsilciler "Birinci Bütün-Rusya Müslümanları Kongresi"ni meydana getirdiler. Gaspıralı'nın başkanlığa seçildiği bu Kongre Rusya Müslümanlarının özellikle siyasî ve kültürel sahalarda teşkilatlı olarak işbirliği içinde hareket etmeleri kararını aldı. Çar II. Nikolay'ın durmak bilmeyen anarşi karşısında 30 Ekim 1905'de seçilmiş milletvekillerinden oluşan bir Devlet Duması açılacağını ve söz, vicdan, toplantı ve basın hürriyetlerinin tanındığını ilân eden manifestosu, hem Kırım'daki hem de umum Rusya Müslümanları arasındaki siyasî ve sosyal faaliyetleri hızlandırdı.

Yine Gaspıralı'nın ve taraftarlarının gayretleriyle 3 Aralık 1905'de Akmesit'de "Bütün-Kırım Müslümanları Kongresi" toplandı. Gaspıralı bu Kongre'de de başkan seçildi. Kırım'daki Kongre'nin, mahallî mesele ve taleplerin gündeme getirildiği bir platform olmanın yanısıra, "Bütün-Rusya Müslümanları Kongresi"nin bir alt organı olması öngörülmüştü. "İkinci Bütün-Rusya Müslümanları Kongresi" ise 1906 Ocak ayının sonlarında St. Petersburg'da (yine resmî izin alınamadığından dağınık oturumlar şeklinde) toplandı. Kararların Kırım Tatarları arasında da görüşülebilmesi için 7 Mart 1906'da Akmesit'de "Bütün-Kırım Müslümanları Kongresi" tekrar toplandı.

Devlet Duması 10 Mayıs 1906'da açıldı. 497 milletvekilinden 25'i Müslümandı. Rusya İmparatorluğu'ndaki Müslümanların toplam nüfus oranına göre bu sayı çok düşüktü. Gayri-Rusların Duma'ya girmelerini âzâmî ölçüde sınırlamaya yönelik çeşitli kanunî engellerden doğan bu duruma tepkisini ortaya koymakla birlikte, Müslümanların meşrutî idareye bu şekilde de olsa iştirakleri Gaspıralı tarafından heyecanlı bir sevinçle karşılandı. Ancak, ilk Duma uzun ömürlü olmadı ve fiilen hiç bir iş yapmaya vakit kalmadan iki aydan kısa bir süre içinde Çar tarafından dağıtıldı. "Üçüncü Bütün-Rusya Müslümanları Kongresi" Birinci Duma'nın dağıtılmasından sonra, 29 Ağustos - 3 Eylül 1906 tarihleri arasında Nijniy Novgorod'da toplandı. Bu sefer biraz şaibeli bir tarzda olmakla birlikte resmî izin alınabilmişti. Rusya İmparatorluğu'nun bütün Müslüman bölgelerinden 800 kadar delegenin iştirak ettiği bu Kongre o ana kadar imparatorluk dahilinde yapılan en kalabalık Müslüman kongresiydi. Duma'da teşekkül edecek Müslüman Fraksiyonu'nun (İttifak-ı Müslimîn) resmen kuruluşunun kabul edildiği bu Kongre'de, özellikle millî maarif ve kültür konularında alınan kararlar büyük önem taşımaktaydı. Bu konularda kabul edilen programın, esasen Gaspıralı'nın çeyrek asırdır savunageldiği Usûl-ü Cedîd millî maarif sisteminin Türkler arasındaki nihaî zaferini ilân ettiği söylenebilir. Tamamen Gaspıralı'nın fikirleri doğrultusundaki bu programda, Rusya İmparatorluğu dahilindeki bütün Müslüman maarif sisteminin birleştirilmesi, kız-erkek bütün çocuklara ilk öğretimin mecburî hale getirilmesi, bütün muallimlerin tek bir teşkilat bünyesinde birleştirilmesi ve Müslüman orta dereceli okulları olan rüşdiyelerin açılması öngörülmekteydi.

Programa göre, ilk mekteplerde öğretim dili mahallî lehçe veya şive (yahut mümkünse, "edebî Türkçe", yani Gaspıralı'nın Tercüman'da kullanageldiği şekilde sadeleştirilmiş Osmanlı Türkçesi) olacak, rüşdiyelerde ise yalnız "edebî Türkçe" okutulacaktı. Bu, Gaspıralı'nın en büyük ideallerinden biri olan dil birliği yolunda çok önemli bir adımdı. Nitekim, Kongre boyunca Gaspıralı olağanüstü sevgi ve saygı gösterileriyle karşılaştı ve "Milletin Babası" olarak nitelendirildi (Bu sıfattan da görüldüğü gibi, Kongre'ye katılan çok farklı Türk bölgelerinden gelme delegeler, Gaspıralı'nın temel inancına uygun şekilde, kendilerini tek bir Türk milletinin temsilcileri olarak kabul etmişlerdi). Bütün tarihî önemine rağmen, Bütün-Rusya Müslümanları Kongreleri'nin ve diğer benzer Türk-Müslüman toplantılarının kararlarının büyük çoğunluğunun hayata geçirilebilmesi mümkün olmadı. Genel veya özel olarak Müslüman teşkilatları bunları icra edebilecek imkânlarla sahip olmadıktan başka, 1905 inkılâbının başlangıçtaki sarsıntı-larını üzerinden atarak toparlanmaya başlayan Çarlık idaresi giderek eski reaksiyoner yapısına ve keyfî uygulamalarına döndü. İkinci Duma da bir kaç aylık bir mevcudiyetten sonra kanunsuz olarak kapatıldığı gibi, zaten monarşinin istemediği unsurların Duma'ya girmesini engelleyen nizamlar daha da sıkılaştırıldı. Kaldı ki, Duma'nın yetkileri en baştan itibaren gayet kısıtlı tutulmuştu. İnkılâbın üzerinden henüz bir kaç yıl geçmeden, tanınan hak ve hürriyetlerin hemen tamamı fiilen geri alındı. Böylece, Rusya idaresi kendi has bir "meşrutî mutlakiyet" halini aldı. Halbuki, Gaspıralı 1905'in gelişmelerini çok iyimser bir gözle değerlendirmiş ve Rusya Türklerinin yeni hak ve hürriyetleri meşru zeminlerde en iyi şekilde kullanarak millî uyanışlarını tamamlayabileceklerine dair büyük ümitler beslemişti. İnkılâp ile beraber Tercüman'ın mecburî Rusça kısmının yayınına son vermiş, o ana kadar çok dikkatli seçilmiş sözlerle üstü örtülü olarak ifade ettiği fikirlerini çok daha açık bir tarzda yazmaya başlamıştı..

O, genel olarak Duma'dan ve oradaki Müslüman partisinden çok şeyler bekliyordu. Ancak, müteakip gelişmelerin "sistem dahilinde" mesafe alabilmenin imkânsızlığını ortaya koyması Gaspıralı'da büyük bir hayal kırıklığı yarattığı gibi, onun karakteristik ihtiyatlı ve meşrûyetçi çizgisine olan inançları da kayda değer ölçüde yıprattı.

1905 sonrasında Rusya İmparatorluğu'nun bütün Müslüman bölgelerinde yüzlerce Türk-Müslüman gazete, dergi ve teşkilatları bir anda meydana çıktı. Artık Tercüman Rusya Türklerinin yegâne yayın organı değildi. Yeni yayınların ve teşkilatların büyük çoğunluğu esasen Gaspıralı'nın fikirlerinin ve sisteminin mahsulleri olan "Ceditçiler" tarafından kurulmuştu. Ancak, genel olarak "Ceditçiler" olarak adlandırılan bu Müslüman aydınlarının içinde de birbirinden çok farklı görüş ve eğilimler mevcuttu. Bunlardan özellikle sol çizgideki radikal gruplar (hattâ bir çok diğerleri) Gaspıralı'yı aşırı muhafazakâr olmakla itham ediyor ve bazen çok şiddetle eleştiriyorlardı. Bu bizzat Gaspıralı'nın vatani olan Kırım'da dahi böyleydi. Rusya Müslümanlarına yaptığı büyük ve uzun süreli hizmetlerin hatırasıyla Gaspıralı yine öncü ve fikir babası olarak anılıyor, en büyük saygıyı görmeye devam ediyordu. Ancak, 1905 sonrası dönemde o artık Rusya Türk-Müslüman hareketinin yegâne lideri değildi. Bütün bunlara rağmen, onun fikirleri ve çizgisi Rusya Türkleri arasında hâlâ büyük ölçüde ağırlığını koruyordu. 1905-1925 arasında Rusya İmparatorluğu'nda yayınlanan Türk lehçelerindeki pek çok gazete ve derginin "Tercüman Türkçesi"ni yahut ona çok yakın bir dili kullanmaları ve bunun ancak Sovyet döneminde mecburî olarak son bulması, Gaspıralı'nın ortak edebî dil konusundaki bir ömür boyu süren gayretlerinin hiç de boşa gitmediğinin delilidir. 1911'den itibaren Tercüman'ın başlığının altında yer alan meşhur "Dilde, Fikirde, İşde Birlik" ibaresi ise günümüze kadar Türk dünyasındaki en yaygın sloganlardan biri haline dönüşmüştür. 1905 İnkılâbı'nı takibeden yıllarda Gaspıralı'nın yeni imkânlardan ve nisbî serbestlikten faydalanarak faaliyetlerinin çapını genişlettiği görülür. Bu hususta öncelikle onun tarafından yayınlanan yeni bazı basın organlarından söz etmek gerekir. Bunlardan ilki Bahçesaray'da 1905 sonlarında yayın hayatına giren Âlem-i Nisvân'dı. Sadece Kırım Tatarlarının değil, bütün Rusya Türklerinin tarihlerindeki ilk kadın dergisi olan Âlem-i Nisvân Gaspıralı'nın sâhipliğinde ve onun kızı Şefika Gaspıralı'nın idaresinde yayınlanmaktaydı. Âlem-i Nisvân'ın yayın hayatı bir yıl kadar devam etti. Rusya İmparatorluğu'ndaki Türkler arasındaki ilk çocuk ve mizah dergileri de yine Gaspıralı tarafından bu dönemde Bahçesaray'da neşredildi. Çocuk dergisi olan Âlem-i Sıbyân ilk olarak Mart 1906'da Tercüman'a ek olarak okuyucuya sunulmaya başlandı.

Derginin yayını düzensiz aralıklarla 1915'e kadar sürdü. Birinci nüshası Nisan 1906'da yayınlanan mizah dergisi Ha Ha Ha ise ilginç muhtevasına rağmen uzun ömürlü olamayarak, muhtemelen beş sayı çıkabildi. Gaspıralı 1906 Sonbahar'ında Tercüman'ın yanı sıra Millet adında ikinci bir gazete yayınlamaya karar vererek bunu ilân ettiyse de, bu teşebbüs gerçekleşemedi. Bütün bu diğer yayın teşebbüslerinin yanında, 1905 sonrasında Tercüman'da da önemli gelişmeler görüldü. Tercüman'ın tirajı ve sayfa sayısı giderek arttırıldığı gibi, 1912'den itibaren günlük hale geldi. II. Osmanlı Meşrutiyet İnkılâbı'nı müteakip Osmanlı İmparatorluğu'nda basın hürriyetinin getirilmesi ile o zamana kadar ancak yabancı postahaneler kanalıyla Türkiye'ye giren Tercüman'ın çok daha yayılması mümkün oldu.

Gaspıralı 1905 sonrasında Kırım dahilinde de bir çok sosyal teşebbüslere girişti. Her şeyden önce, halk üzerinde en fazla ve doğrudan tesirli olan ve reformların halka taşınmasında en büyük rolü haiz bulunan iki grubun, yani Müslüman din adamlarının ve muallimlerin teşkilatlanması için projeler hazırladı. Bunların gerçekleşmesi halinde, her türlü sosyal ve ekonomik güvenlikten mahrum bulunan söz konusu iki grup bu durumlarını önemli ölçüde düzeltmek imkânını bulabileceklerdi. Gaspıralı, umum Rusya Müslümanları ölçeğinde düşündüğü bu büyük projenin ilk adımının onun bütün teşebbüslerinde olduğu gibi bizzat kendisi tarafından Kırım'da atılmasını plânlamaktaydı. Ne var ki, dönemin şartlarında Kırım Tatar toplumunun gücünün bu çapta bir teşebbüsü üstlenmeye elvermemesi sonucunda İsmail Gaspıralı'nın projesi gerçekleşemedi. Bununla birlikte, Gaspıralı yine çok önemli bir sosyal fonksiyonu icra eden ve özellikle halk arasında millî maarifin yayılmasında büyük rol oynayacak olan "cemiyet-i hayriyeler" in kurulmasını bütün gücüyle destekledi. Esasen, o aktif hayatı boyunca Türklerin her türlü sosyal teşkilatlanmalarını teşvik etmiş ve bunların mahallî çapta birbirine merkezî bir sistemle bağlanmış bir ağ oluşturmalarını, bunun da umum Rusya ölçeğindeki diğer mahallî Müslüman teşkilatlarıyla aynı şekilde daha geniş bir birliğe dönüşmesini zarurî telâkkî etmiştir. Gaspıralı'nın da çoğu zaman önyak olmasıyla 1905'den itibaren Kırım'ın bir çok şehir ve kasabasında "Müslüman cemiyet-i hayriyeleri" açıldı.

Hemen hepsi "Cedidçi" millî-reformist çizgideki bu cemiyetler o ana kadar Kırım Tatarları arasındaki tabandan teşekkül etmiş yegâne kanunî sosyal teşkilatı teşkil etmekteydi. Bu sosyal yardım cemiyetleri Usûl-ü Cedîd ibtidâî mekteplerinin Kırım'da büsbütün yaygınlaşmasını sağladılar. Ancak cemiyet-i hayriyeler, ibtidâî mekteplerin sayısının artmasından belki de daha da önemli olarak Kırım'da ilk defa orta dereceli Müslüman mekteplerini, yani rüşdiyeleri açtılar.

Gaspıralı'nın maarif anlayışında çok önemli bir yer tutan rüşdiyeler tamamen millî ruhta bir programa sahipti. Fen ve din bilgilerinin yanısıra, İslâm, Türk, Osmanlı ve Kırım tarihleri de rüşdiyelerin müfredatında yer alıyordu. Muallimler ise Türkiye'den davet edilmekteydi (bunlar çoğunlukla önceki asırda Türkiye'ye göç etmiş Kırım Tatar muhacir ailelerinin çocuklarıydı). Kırım Tatarları arasında hiç şüphesiz bir millî eğitim inkılâbı mahiyetini haiz olan rüşdiyeler, özellikle Türkiye'den muallim getirilmesinden ciddi endişe duyan Rusya hükümet çevrelerinde tepkiler doğurmakta gecikmedi. Hükümetten başka grupların saf dinî mahiyette olmayan okullar açmaya yetkisi olmadığı gerekçesiyle (ibtidâî mektepler ise teoride dinî Müslüman okulları olarak sayılmaktaydı) rüşdiyelerin kapatılması emredildi. 1910 yılına kadar başta Gaspıralı olmak üzere Kırım'daki bütün aydın Kırım Tatarları söz konusu emrin iptali için direndilerse de, bu tarihten itibaren yarımada'daki rüşdiyelerin tamamına kilit vuruldu. Bir taraftan 1907'den itibaren Rusya'da istibdadın gitgide ortama hâkim olması ve Rusya İmparatorluğu dahilinde hürriyet havasının kaybolarak yapılabilecek işlerin sınırlandırılması, diğer taraftan da 1908 II. Osmanlı Meşrutiyet İnkılâbı ile Türkiye'de doğan serbestliğin yepyeni ufuklar açması Gaspıralı'yı faaliyetlerinin çapını Rusya sınırları dışına taşırmaya sevk etti. Aslında, Gaspıralı öteden beri Rusya Türklerinin karşı karşıya bulundukları problemlerin ve dertlerin hemen hepsinin şu yahut bu şekilde umum Türk ve İslâm âlemlerinin diğer halkları için de vârid olduğunu düşünmekteydi. Her konuda değişmez parolası "birlik" olan Gaspıralı, bu anlayışının kapsamını sadece Rusya sınırlarındaki dindaş ve soydaşlarıyla sınırlamıyordu. Nitekim, yayınlarıyla Rusya Türklerinin geniş Türk ve İslâm dünyalarına mensubiyetlerini dikkatli bir dille de olsa daima hatırlatmaktan geri kalmamış ve bu âlemlerdeki gelişmeleri düzenli olarak Rusya'daki Türklere izletmeyi millî programının hayatî bir cüzü olarak telâkkî etmişti.

1905'i izleyen yıllarda ise, her ne kadar Gaspıralı'nın Rusya Türkleri için idealinde yatan her şey daha gerçekleşmemiş olsa da, onun sisteminin yetiştirdiği aydınların sahiplenmesiyle millî uyanış hareketi artık gereken ivmeyi kazanmış ve geriye dönülemez bir noktaya gelmişti. Bu ve yukarıda anılan diğer faktörler Gaspıralı'ya çok daha geniş çaplı projelerini uygulamaya koyma hususunda cesaret verdi.

Dünya Müslümanları Kongresi'ni toplamaya yönelik başarısız teşebbüsünden sonra, İsmail Gaspıralı'nın reformlarını İslâm dünyasının Türk olmayan kesimine "ihraç etmek" yönünde son bir teşebbüsü daha oldu. 1912'ye doğru, "Usûl-u Cedîd'i dünya yüzünde en fazla Müslüman nüfusa sahip ülke olan Hindistan'a tanıtmaya ve orada benimsetmeye karar verdi. Şubat 1912'de Gaspıralı bu amaçla Bombay'a seyahat etti. Bombay'a vardığında oradaki mahallî Müslüman teşkilatı olan Encümen-i İslâmiye ve mahallî Kadı ile temasa geçtiği gibi Osmanlı Konsolosu'nu da ziyaret etti. Her gittiği yerde itibar gören Gaspıralı Encümen-i İslâmiye'nin toplantısına katılarak tecrübelerini ve maksadını anlattı. Bombay'da bir "Usûl-ü Cedîd" mektebi açarak, burada meşhur "40 günde okuma-yazma öğretme" sloganını başarıyla uyguladı. Kısa bir süre sonra Hindistan'dan ayrılan Gaspıralı'nın buradaki teşebbüsünün nasıl sonuçlandığı bilinmemekteyse de, bunun kalıcı olamadığı bellidir.

II. Meşrutiyet'in ilânından sonraki İstanbul ortamı da Gaspıralı'nın burada aktif bir takım faaliyetlere girişmesini mümkün kılmıştır. O, bu yeni şartları genel olarak Türk milliyetçiliği ve reform fikirlerinin yayılabilmesi için müsait görüyordu. Gaspıralı Türkiye ve İstanbul'a öteden beri hiç de yabancı olmadığı gibi, Jön Türklerle de 1908 öncesine dayanan ilişkilere sahipti. Rusya Türklerinin bu büyük fikir adamı Türkiye'de aydın çevreler tarafından gayet iyi tanınmakta ve kendisine derin saygı duyulmaktaydı. Ayrıca, 1908 sonrasında Türkiye'de şekillenmeye başlayan "İslâmcılık", "Baticılık" ve "Türkçülük" gibi farklı fikrî akımların hemen hepsi değişik açılardan da olsa Gaspıralı'da kendilerine uygun noktalar bulabiliyorlardı. Bu dönemde Osmanlı münevver çevreleriyle ilişkileri çok yoğunlaşan Gaspıralı, çeşitli İstanbul dergilerine de makaleler yazmaktaydı.

1908'de kurulan "Türk Derneği"nin kurucu üyelerinden biri oydu. 1911'de kurulan "Türk Yurdu Cemiyeti" ve onun yayın organı olan Türk Yurdu dergisi üzerinde de Gaspıralı'nın büyük etkisi olmuştur. 1908-1914 döneminde Rusya ve Osmanlı imparatorluklarında yaşayan Türkler arasındaki ilgi ve ilişkilerin en yüksek seviyeye ulaşmasında Gaspıralı'nın şahsen ve dolaylı olarak fikirleriyle büyük rol sahibi olduğu söylenebilir.

Yoğun faaliyetler içinde sağlığı giderek bozulan İsmail Bey Gaspıralı 24 Eylül 1914'de Bahçesaray'da öldü. Cenazesi Rusya İmparatorluğu'nun her tarafından gelen 6,000'i aşkın insanın katıldığı büyük bir törenle Bahçesaray'ın Salaçık mevkiinde Kırım Hanlığı'nın kurucusu Hacı Geray Han'ın türbesi yakınlarında toprağa verildi. Ölümü bütün Türk dünyasında büyük üzüntü doğurdu ve gerek Rusya'da, gerekse Türkiye'de basın aylarca onun hizmetlerini hayranlıkla anlatan yazılar yayınladı. Başyazarlığını Hasan Sabri Ayvazov'a vasiyet ettiği Tercüman ise Gaspıralı'nın ölümünden beş yıl sonrasına kadar yayınlamayı sürdürdü. Gaspıralı'nın mezarı uzun süre Kırım Tatarları tarafından saygı ile ziyaret edildiyse de, 1944'de Kırım Tatarlarının topyekûn vatanlarından sürülmelerini müteakip, sayısız diğer eser ve abide gibi tamamen ortadan kaldırıldı. 1990'da Kırım'a dönen Kırım Tatarları tarafından Gaspıralı'nın tahmini mezar yeri yeniden çevrelenerek buraya bir anıt dikildi.

Gaspıralı Rusya İmparatorluğu'ndaki Türklerin ve özellikle kendi vatandaşları olan Kırım Tatarlarının kültürel ve entellektüel hayatlarına hiç bir diğer kişiyle mukayese edilemeyecek ölçüde kuvvetle damgasını vurmuştur.

Rusya İmparatorluğu'nda yaşayan Türk ve/veya Müslüman halkların tarihinde pek çok "ilk"lerin uygulayıcısı olan Gaspıralı'dan öncesi ve sonrası arasında çok büyük fark vardır. Onu Rusya İmparatorluğu'ndaki Türk millî uyanış hareketinin bir numaralı öncüsü ve tartışmasız en büyük ismi olarak nitelendirmek yanlış olmaz. Gaspıralı'nın içlerinde modern Türkiye'nin kurucularının da yer aldığı son dönem Osmanlı aydınları üzerindeki etkileri de büyük ve kalıcı olmuştur. Onun ünlü sloganı "Dilde, Fikirde, İşde Birlik" bugün dahi Türk dünyası içindeki ilişkilerin temel yapısı için yol gösterici düstur olarak her vesileyle tekrar edilmektedir.

BOZKURT dergisi tarafından hazırlanan Kıbrıs Türkündür internet sitesi yeniden yayına başladı.

Bir yıl önce kurulan ve ilk kurulduğu günden bu yana, Kıbrıs davamıza hassasiyetle yaklaşan bütün çevrelerin övgü ve beğenisini kazanan Kıbrıs Türkündür; yeni dönemde de milli davamızın savunucusu olacak ve Kıbrıs'taki Türklük davasının büyük emektarı, Cumhurbaşkanımız Rauf Denktaş'ın destekçileri arasında yer alacaktır.

<http://www.kibristurkundur.com> sitesini ziyaret edenler; Kıbrıs davamızla ilgili önemli bilgi ve belgelerin yanı sıra, basın organlarında yer alan makale ve köşe yazılarına da günü gününe ulaşma imkanına sahip olacaktır. Bunun yanında ziyaretçilerin de makale veya görüşlerini ekleyebileceği kullanıcı destekli bir ara yüz de sitede yer almaktadır.

Beş Parmağına kanımızla kına yaktığımız güzel Kıbrıs'ımızın ; Lefkoşe'de, Ankara'da ve Brüksel'de yuvalanmış çakallar tarafından yutulmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde , Türk milletinin ihanete tepkisiz kalmayacağını küçük bir işareti olan Kıbrıs Türkündür.com adresini ziyaret ederek, sitede düzenlenen protesto kampanyasına siz de katılabilirsiniz.

KIBRIS TÜRK'TEN, TÜRK KIBRIS'TAN AYRILAMAZ

